

**Schiller Instituttets Ugeavis
9 – 2015:
Grækerne har allerede betalt
gælden gennem årelang
udplyndring, med folkemord
til følge!
– En ny politik for hele
Europa!**

Download (PDF, Unknown)

**EIR FOKUS: Vil Victoria
Nulands nazister skubbe
verden ud i Tredje
Verdenskrig?**

Af Jeffrey Steinberg

17. feb. 2015 – Fra og med midnat, den 15. februar, trådte en våbenhvile i kraft i Østukraine. Aftalen, der blev hamret ud mellem den russiske præsident Vladimir Putin, den tyske kansler Angela Merkel, den franske præsident François Hollande og den ukrainske præsident Petro Poroshenko – dvs., uden den

direkte involvering af Obamaregeringen og den britiske regering – efter 17 timers forhandlinger nonstop i Minsk i sidste uge, er skrøbelig, for at sige det mildt.

Den umiddelbare fare ligger i en uidentificerbar styrke – de neonazistiske militser, der er en uadskillelig del af Kiev-regeringen, som kom til magten for et år siden i et statskup, som disse nazister var drivkraften bag. *Disse nazister handler som beskyttede aktiver for Obamaregeringen, mere specifikt for viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland.*

Medlemmer af Azov-bataljonen fremviser hagekorset

Azov-bataljonen, med både eget flag, Hagekorsflag og NATO-flag!

Disse neonazistiske styrker har officielt afvist våbenhvilen. De bataljoner, som de kontrollerer i det sydøstlige Ukraine, er ikke helt under Kiev-centralregeringens kontrol, men bevæbnes af Ukraines »oligarker« – store forretningsmænd som guvernøren af Dnepropetrovsk, Igor Kolomoisky. De er udløberen af Bandera-bevægelsen, der var fascistisk i sig selv, selv før Anden Verdenskrig, og dernæst bød Hitlers invasion af Ukraine velkommen og udførte grusomheder mod befolkningen i Ukraine og Polen, som burde have anbragt dem på anklagebænken under krigsforbryderdomstolen i Nürnberg. I stedet rekrutteredes de af britiske og amerikanske efterretningstjenester til den kolde krig imod Sovjetunionen.

De neonazistiske repræsentanter i regeringen er også ude på at sabotere enhver fredsaftale. Ifølge russiske medier kommer Andrij Parubij, tidligere øverstbefalende for Maidan og nuværende formand for det ukrainske parlament (den Øverste Rada), til Washington i denne uge. Medstifter af det

neonazistiske parti, Svoboda, og af en af de paramilitære grupper, som blev til spydhovedet Sektor Højre i kuppet i februar 2014, er Parubij i dag en leder i Folkefronten, Arsenij Jatsenjuks politiske parti, idet Jatsenjuk var den mand, som Victoria Nuland håndplukkede til at blive Ukraines premierminister efter kuppet.

Andrij Parubij

I en tale den 14. februar, der blev transmitteret over ukrainsk Tv, meddelte Parubij formålet med sin rejse: at skaffe våben. Han sagde, at Ukraine må styrke sine bevæbnede styrker og få »USA til at give os højpræcist, moderne våbenudstyr«. Han tilføjede, »I næste uge rejser jeg til USA for at drøfte dette på en meget konkret og målrettet måde.«

Den mulighed, at USA ville bevæbne Ukraine – en handling, som Moskva ville se som en krigshandling – er præcist det, der tvang lederne af Frankrig og Tyskland til at arbejde på højtryk for at få en våbenhvile i Ukraine. Det ville være et skridt hen imod Tredje Verdenskrig.

Jaget efter en våbenhvile

Præsident Hollande og kansler Merkel så Minsk-forhandlingerne som eksistentielle. De var enige om, at hvis der ikke kom et diplomatisk gennembrud, ville Obamaregeringen begynde at opruste det ukrainske militær, og det ville optrappe krisen. I løbet af de seneste uger er flere og flere strategiske analytikere og politiske beslutningstagere begyndt at se krisen i Ukraine som en potentiel udløser af atomkrig mellem USA og Rusland. Artikler med denne fare som overskrift er dukket op i det tyske *Der Spiegel* og endda det britiske *Daily Telegraph*.

Spøgelset om en udslettelseskrig, der begynder i centrum af Europa, var en magtfuld motivering for Merkels og Hollandes indgåelse i et team for at forhindre den amerikanske våbenstrøm i et 'den sidste skyttegravs'-diplomati.

Umiddelbart forud for Minsk-forhandlingerne fløj kansler Merkel til Washington den 9. februar for at rådføre med præsident Obama. Hun afleverede en ligefrem besked, iflg. tyske og amerikanske kilder. For det første sagde hun til præsidenten, at Europa var ubøjelig i sin modstand mod amerikansk oprustning af den ukrainske hær. For det andet sagde hun, at fraværet af en direkte dialog mellem ham og den russiske præsident Putin udgjorde en risiko for hele verden. Udelukkende kun lederne af de to nationer med atomvåbenarsenalerne, der kunne ødelægge planeten, kunne være de ultimative garantier for menneskehedens overlevelse. De måtte genoptage en direkte, personlig dialog, insisterede Merkel.

Hendes formaning synes at have haft en vis virkning. Den 11. februar, aftenen før Minsk-forhandlingerne, ringede Obama til Putin, og de to mænd havde en 90 minutter lang samtale, hvis indhold er blevet holdt hemmeligt. Ifølge *Spiegel Online*, der havde en detaljeret redegørelse af Merkels og Hollandes diplomatiske indsats, så viste selve den kendsgerning, at telefonsamtalen fandt sted, at Washington var dybt interesseret i udfaldet af Minsk-forhandlingerne.

På et tidspunkt i den diplomatiske maraton-session talte Putin, iflg. *Spiegels* redegørelse, pr. telefon privat med lederne af de selvudråbte folkerepublikker Donetsk og Lugansk (DPR og LPR). Han sikrede sig deres tilsagn til våbenhvilebetingelserne. Desuden pendlede Kreml-rådgiveren Vladislav Surkov mellem Hollande-Merkel-Poroshenko-Putin-mødet og Minsk-kontaktgruppen, der ligeledes var samlet natten igennem et andet sted i Minsk (fordi Poroshenko nægtede at forhandle direkte med DPR/LPR-delegationen). Det var kontaktgruppen, der bestod af Alexander Zakharchenko (DPR),

Igor Plotnitsky (LPR), den ukrainske ekspræsident Leonid Kuchma, den russiske ambassadør til Kiev Mikhail Zurabov og OSCE-forhandler Heidi Tagliavini, der rent faktisk underskrev Minskaftalen med 10 punkter.

I de forudgående måneders fornyede kampe i det østlige Ukraine, efter våbenhvilen fra september 2014 brød sammen, indtog DPR/LPR yderligere et bælte af landområde, især inden for Donetsk-området, idet de opererede for at skubbe Kiev-bataljonerne uden for rækkevidde af beskydning af Donetsk og andre byer. Mens Minsk-forhandlingerne fandt sted, havde DPR/LPR-militserne næsten omringet 6-8.000 ukrainere i byen Debaltseve, som er jernbaneknudepunkt mellem Donetsk og Lugansk. Med voksende rømninger, kollapsende moral og udbredt udeblivelse til militærindkaldelse, befandt den ukrainske hær sig allerede på sammenbruddets rand. For Merkel og Hollande var idéen om at bevæbne en sådan hær i opløsning en alvorlig fejltagelse, der reflekterede en manglende forståelse af den ukrainske krises virkelighed i det officielle Washington.

Nuland-faktoren

Det er et faktum, at Obamaregeringens politik over for Ukraine og Rusland fra dag ét er blevet kapret af en samling neokonservative og humanitære interventionsideologer – anført af viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland. Hustru til den neokonservative Robert Kagan fungerede Nuland som udenrigspolitisk rådgiver til daværende vicepræsident Dick Cheney, før hun blev udnævnt til Bush-regeringens ambassadør til NATO.

Nuland har offentligt pralet med, at USA havde hældt 5 mia. dollar ind i »demokrati«-bevægelsen i Ukraine, siden afslutningen af den kolde krig, og hun gjorde det klart, under en skændig telefonsamtale, der blev optaget, i januar 2014, at den mand, der nu er den ukrainske premierminister, Jatsenjuk,

var ejet af Washington. Hun er ansvarlig for mørklægningen af Bandera-nazisternes magtfulde rolle i Maidan-kuppet og konflikten i Østukraine.

Der blev sat fokus på Nulands aktuelle rolle med at sabotere forsøg på at opnå fred i en artikel fra 15. februar i det tyske blad *Der Spiegel*, med titlen »Amerikas diplomat for optøjer«. Indlægget erklærede, at Nuland udgjorde en trussel for Amerikas allierede, og at hun, alt imens hun skal forestille at løse krisen i Ukraine og relationerne til Rusland, »så er Nuland selv blevet problemet i krisen«.

Der Spiegel beskrev et møde bag lukkede døre, der tilsyneladende er blevet anonymt rapporteret både til bladet og til avisen *Bild*, et møde, der afholdtes af Nuland under Sikkerhedskonferencen i München for en uge siden, med »måske to dusin amerikanske diplomater og senatorer«. Her gav Nuland instrukser om at »bekæmpe europæerne« omkring spørgsmålet om at bevæbne Ukraine til at kæmpe mod Rusland. Det blev beskrevet, hvordan hun »bittert« refererede til den tyske kanslers og den franske præsidents møde med præsident Putin som »Merkels Moskva-junk«, og »Moskva-bullshit«, og hun hilste en senators betegnelse af den tyske forsvarsminister Ursula von der Leyen som »nederlagsminister« velkommen.

Disse rapporter viser løggen i Nulands påstand om morgenen den 11. februar, da Minsk-aftalen blev annonceret, at »vi [USA] støtter aftalen entusiastisk«.

Der Spiegel skriver, at Nuland ikke holder sig tilbage for at kræve, at NATO giver »tungt våbenudstyr« til Ukraine.

Der slås alarm

I en erklæring udstedt den 14. februar advarede Lyndon LaRouche om, at faren for krig ville bestå, indtil Nuland blev fyret og hendes forbindelser til hardcore Bandera-nazister

blev offentligt afsløret. (Se bilag)

Den overordnede trussel om atomkrig, der stammede fra krisen i Ukraine, var det dominerende emne bag scenen ved den årlige Sikkerhedskonference i München. Umiddelbart før dette møde skrev tre nationale sikkerhedsspecialister, tidl. amerikanske senator Sam Nunn (D-Ga.), tidl. russiske udenrigsminister Igor Ivanov og tidl. britiske forsvarsminister Des Browne, en kronik, der krævede et eftersyn af den euro-atlantiske sikkerhedsarkitektur, med en inkluderende rolle for Rusland.

Der blev givet udtryk for det samme synspunkt ved to andre begivenheder, der fik stor opmærksomhed. Den 11. februar sagde Jack Matlock, der var præsident Reagans ambassadør til Sovjetunionen under de sidste dage af den kolde krig, til en tætpakket tilhørersal ved National Press Club i Washington, at Vesten havde overtrådt nogle af de mest afgørende aftaler med Moskva, de aftaler, der havde muliggjort Warszawa-pagtens og Sovjetunionens fredelige afgang, og at faren for en verdenskrig var alvorlig (Udskrift kan ses i *EIR*, 20. feb.).

To dage senere advarede Markus Becker i en artikel i *Spiegel Online* om Sikkerhedskonferencen i München om, at »truslen om krig er større end under den kolde krig«. Han fremlagde nogle af de samme argumenter, som Nunn-Ivanov-Browne-artiklen.

Med mindre man handler hurtigt på LaRouches krav om Nulands afsættelse, er chancerne for, at neonazisterne i Ukraine får smadret den skrøbelige fred, enorme. Nulands afsættelse må følges op af en aftale mellem regeringer om at diskvalificere og fjerne de nazistiske elementer, der nu hænger, og deltager i regeringen, i Ukraine. Dette krav er gentagne gange blevet fremstillet af den russiske regering, og af LaRouche.

Hvis voldscyklussen i Østukraine genoptages for fuld kraft, er udsigten til, at det eskalere til en direkte konfrontation mellem Rusland og USA, meget stor.

Richard Burt, der var en af de øverste, amerikanske

forhandlere om våbenkontrol med Sovjetunionen, sagde til *Spiegel Online* (9. februar), at faren for atomkrig er meget stor. »Både de amerikanske og russiske atomvåben befinder sig i en form for beredskab, der er en hårs bredde fra at udløses. Begge sider har en opstilling af atomvåben, hvor landbaserede missiler kan bemyndiges til affyring på under 15 minutter.« Han erkendte, at den form for »hybridkrig«, der nu finder sted i Østukraine, udgør en stor forøgelse af faren for, at en fejlberedning skal føre til atomkrig. Den tidligere russiske udenrigsminister Igor Ivanov var enig, og sagde til *Spiegel*, »Nu er truslen om krig større end under den kolde krig«.

Man må i tillæg hertil forstå, at den primære drivkraft bag krigen er bankerotten af det transatlantiske finanssystem, der er centreret i London og Wall Street. Det er financier-kredses desperation over deres systems overhængende undergang, og deres politiske magts sammenbrud, der er drivkraften bag krigsfaren. Som udenrigsminister Sergei Lavrov bemærkede i en nylig erklæring, at hvis der ikke havde været en Ukrainekrise, ville visse kredse i Vesten have skabt en.

Bilag: LaRouche om Ukrainekrisen: Fyr nazi-elskeren Nuland

14. feb. – Med sine neonazistiske mordere, der åbenlyst aflægger ed på at ødelægge Minsk-aftalen, fremstår præsident Obamas viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, som en af hovedprovokatørerne af en overhængende global krig, der hurtigt kunne føre til en atomar udslettelseskrig. Hvis der skal være et oprigtigt forsøg på at implementere den våbenhvile, der blev hamret ud under 17 timers intense forhandlinger i Minsk, må Nuland omgående fyres, og hendes neonazistiske dødspatroljer i Ukraine lukkes ned.

I dag krævede Lyndon LaRouche Nulands omgående fyring, og

krævede samtidig en fuld, offentlig afsløring af hendes forbindelser til de sidste dages Bandera-mordere, der stod bag Maidan-kuppet og udgør den vigtigste styrke på stedet, der presser på for at få en strategisk militærkonfrontation med Rusland.

»Hun har ved sine handlinger bevist, at hun er en nazi-elskende morder. Det er hende, der støtter neonazisterne i Ukraine, som åbenlyst praler med, at de nægter at acceptere den aftale om våbenhvile, der blev indgået af de 'Fire i Normandiet', og vil fortsætte med deres nedslagtninger i Østukraine. Disse samme Bandera-folk kom til Washington sent sidste år og udbød falske fotos, der hævdedes at vise, at Rusland havde invaderet Østukraine. Fotografierne blev senere afsløret som forfalskninger. Denne forfalskning kunne bidrage til at starte en verdenskrig«, konkluderede LaRouche.

Nuland har en lang og velkendt karriere i Washington, især under de to seneste regeringer. Under Bush' periode som USA's 43. præsident var Nuland udenrigspolitisk rådgiver til vicepræsident Dick Cheney, og dernæst USA's ambassadør til NATO.

Obama udnævnte hende til hovedposten som USA's topdiplomat for Europa og Eurasien, fra hvilken position hun personligt promoverede Bandera-kuppet i Ukraine mellem november 2013 og februar 2014. Hun var tidligere dybt involveret i den løgnagtige mørklægning af de al-Qaeda-netværk, der udførte de dødbringende angreb 11. september, 2012, på USA's diplomatiske post i Benghazi, Libyen.

Nuland, der er gift med den neokonservative ideolog, Robert Kagan, pralede i december 2013 åbenlyst med, at successive amerikanske regeringer havde hældt 5 mia. dollar ind i de farvede revolutioner i Ukraine. Hun har også gentagne gange løjet om sin rolle i promoveringen af neonazistiske Bandera-styrker i Ukraine, når hun blev udspurgt af kongresmedlemmer og medierne.

LaRouche konkluderede: »Nu, hvor Nulands nazister har aflagt ed på at bryde den aftale, der kunne repræsentere den sidste, virkelige chance for at standse fremstødet for krig med Rusland, er der kun en fornuftig valgmulighed – fyr Nuland, og gennemfør en gennemgribende afsløring og nedlukning af hendes nazi-terrorister. Udelukkende kun gennem at fjerne hende fra hendes position som en af Obamas hovedagenter for promovning af verdenskrig, kan fremstødet for krig stoppes på dette sene tidspunkt.«

Titelfoto: Victoria Nuland uddeler mad i Ukraine

EIR ØKONOMI: Grækenland vælger national overlevelse, ikke ødelæggelse

Af Dean Andromidas

14. feb. 2015 – Mens de fleste europæiske ledere fortsætter med at følge finansoligarkiets diktat, er Grækenlands holdning klar: Der kan ikke være noget kompromis mellem national overlevelse og selvdestruktion. Grækenland kan ikke betale den illegitime og byrdefulde gæld, og det kan heller ikke fortsætte med nedskæringspolitikken, med folkemord til følge. Grækenland tilbyder Europa chancen for at sammenkalde til en Europæisk Gældskonference, lancere en New Deal og samarbejde med BRIKS-landene og deres allierede om et nyt, økonomisk paradigme.

I kølvandet på det europæiske topmøde mellem EU's ledere den

12. feb. erklærede den græske premierminister Alexis Tsipras, »Grækenland udøver ikke afpresning, og vil ikke udsættes for afpresning«. Med hensyn til »memorandaet« fra Den internationale Valutafond, Den europæiske Kommission og Den europæiske Centralbank (tilsammen kendt som Trojkaen), sagde han, »Glem den politik, den eksisterer ikke længere. Det gør Trojkaen heller ikke.«

Tsipras blev støttet af sin koalitionspartner, forsvarsminister Panos Kammenos, leder af Uafhængige Grækere, der til græsk TV sagde: »Vi er færdige med memorandaet og Trojkaen ... Regeringen vil ikke forhandle som Syriza [Tsipras' parti] eller Uafhængige Grækere, men som regering for alle grækere, som en retfærdiggørelse af alle grækere og alle europæiske folks deltagelse i denne kamp.«

'Pladsernes bevægelse'

EU's hovedproblem er, at det ikke bare er konfronteret med folkelig modstand, som det kan undertrykke med tåregas og uropatruljer, som det gjorde for tre år siden. Det er nu konfronteret med en regering, der, iflg. de seneste meningsmålinger, støttes af 8 af 10 grækere. Kan Europa lancere en politik med brutalt »regimeskift«, med sanktioner og embargoer mod Grækenland, et medlem af Den europæiske Union, hvor »solidaritet« hævdes at være det overordnede ideal?

Den 11. februar, mens eurogruppens finansministre mødtes i Bruxelles og forsøgte at tvinge Grækenland til at ofre sine borgeres liv, gik titusinder, hvis ikke hundrede tusinder, af mennesker i Europa og landene i Amerika på byens gader til støtte for Grækenlands politik med økonomisk udvikling og beskyttelse af national suverænitet. Den græske regeringstalsmand Gabriel Sakellaridis erklærede, at det græske folk har givet liv til en ny »pladsernes bevægelse«, og

at »håb har fordrevet frygten«.

Grækenland demonstrerede endnu engang, at det er blevet revolutioneret, idet titusinder trodsede den isnende kulde og fyldte Syntagma-pladsen foran det græske parlament i Athen, og endnu flere demonstrerede i et dusin andre græske byer. Lignende demonstrationer afholdtes i Amsterdam, Bruxelles, London, Edinburgh, København, Lausanne, Rom, Lissabon, Berlin, Paris, Wien, Budapest, Madrid, Helsinki og endnu flere byer i Canada, New York og Washington, og så langt væk som Brasilien og São Paulo.

LaRouche-bevægelsen deltog i demonstrationsmøder i Paris, Berlin og New York; i sidstnævnte by havde aktivisterne skilte, der sagde, »USA og Grækenland må gå med i BRIKS«.

Med kommende valg i et halvt dusin EU-lande alene i år forventer man store overraskelser, i takt med, at regeringerne i Portugal og Spanien, lande, der står over for de samme, barske 'Trojka-betingelser' som Grækenland, sandsynligvis vil blive fejet fra magten.

I **Spanien**, hvor der forventes valg til november, fører Podemos, Syrizas søsterparti, foran det regerende Folkets Parti og oppositionspartiet Socialisterne, der har domineret i spansk politik, siden afslutningen af Francos diktatur i 1970'erne.

I **Portugal**, hvor der skal afholdes valg til oktober, fører iflg. meningsmålingerne oppositionspartiet Socialisterne foran de regerende Socialdemokraterne. Den 12. feb. stilede toogtredive fremtrædende, portugisiske personer, inkl. politikere, erhvervsfolk, akademikere, pensionerede officerer i hæren og fagforeningsfolk, et brev til premierminister Pedro Passos Coelho, med krav om, at han opgiver sin modstand mod de græske forslag. I brevet stod, »Den idé, at nedskæringspolitikken skal fortsætte, er ikke produktiv« og »Portugal må ikke tage afstand fra en bevægelse med europæisk

samarbejde og må tage aktivt del i en drøftelse om en genoplivning af økonomien og den sociale politik i lande, der i de seneste seks år har gennemlevet de værste lidelser.»

Ulykkeligvis lød advarslen for døve øren, da Coelho gentog sin holdning om, at han ikke vil støtte nogen forslag om annullering eller genforhandling af gælden.

I **Italien**, **Irland** og i adskillige andre lande, hvor der ikke skal være valg i år, står regeringerne på usikker grund og kunne meget vel blive tvunget til at udskrive valg før tiden.

Ikke 'GREXIT', men 'BRIKSIT'

Alt imens medierne er fyldt med kommentarer om en mulig »GREXIT« – Grækenlands tvungne eller frivillige udgang af eurozonen – så er den løsning, som Grækenland opfordrer til, i virkeligheden det, som en græsk iagttager beskrev for EIR som en »BRIKSIT«, hvor Grækenland tilslutter sig BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika). Alt imens det ville tjene ethvert land bedst at stå uden for eurozonen, så er idéen om en lovmæssigt reguleret adskillelse for Grækenland umulig. Hvis Grækenland går ud, kunne Italien, Portugal og endda Tyskland følge efter. Det er derfor, en Europæisk Gældskonference, et af Syrizas krav, bør afholdes. Den kunne, som EIR skrev (23. jan. 2015: [Et græsk forslag: Indkald til en europæisk gældskonference](#)) blive det forum, i hvilket Europas bankerotte banksystem kunne blive nedlagt gennem en opdeling, efter Glass/Steagall-modellen, af de kommercielle banker og investeringsbankernes kasinosystem. Dette kunne efterfølges af en afgørelse af den europæiske gæld og etableringen af en Europæisk Infrastruktur-Investeringsbank, der kan samarbejde med den kinesisk lancerede Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) til opbygning af store transport- og udviklingskorridorer, der integrerer Europa i Verdenslandbroen.

For den græske regering drejer det sig ikke om enten EU eller BRIKS: Grækenland tilbyder at fungere som en bro mellem Europa og BRIKS. Premierminister Tsipras har sagt dette gentagne gange, som under sit nylige besøg på Cypern, hvor han sagde, at Cypern og Grækenland kan fungere som en »bro for fred« mellem EU og Rusland.

Den 10. feb. krævede forsvarsminister Kammenos en »Plan B«, hvis EU afviser Grækenlands forslag; denne plan ville inkludere at søge finansiel hjælp fra USA, Rusland og Kina. »Det kunne i heldigste fald være USA; det kunne være Rusland; det kunne være Kina eller andre lande«, sagde han. Det kunne tage form af koncessioner til opførelse af vigtig infrastruktur, såsom havne, som Moskva har udtrykt interesse i. »Det, vi ønsker, er en aftale«, understregede Kammenos. »Men hvis der ikke kommer en aftale, og vi ser, at Tyskland forbliver ubøjelig og ønsker at sprænge Europa fra hinanden, så er vi forpligtet til at gå over til Plan B. Plan B går ud på at skaffe finansiering fra andre kilder. Jeg har et virkelig godt forhold til Rusland. Vi har haft drøftelser med Rusland om Plan B. De overvejer at løfte embargoen på græske produkter og genoptage importen. Vi er interesserede i samarbejde med russerne om gasledningen.«

Alt imens Kammenos' parti vandt tæt ved 5 % af stemmerne ved valget den 25. januar, så viser meningsmålinger, at han i øjeblikket har opbakning fra over 65 %.

Udenrigsminister Nikos Kotzias sagde til pressen under sit første EU-udenrigsministtermøde tidligere på måneden, at EU »må være mere end sanktioner og memoranda«, en henvisning til Trojkaens politik.

I et interview med det tyske ugeblad *Der Spiegel*, påpegede Kotzias Grækenlands strategiske betydning for Europa: »Grækenland er beliggende midt i en trekant. Ukraine er i toppen, Libyen i nederste venstre spids, og som den nederste højre spids finder vi Mellemosten i en afstand af blot 300

kilometer fra os. Alle disse områder er destabiliserede. Hvad ville der f.eks. ske, hvis Grækenland, under et enormt pres fra økonomiske spørgsmål, også blev destabiliseret? Det ville skabe en linje fra Rusland, gennem Ukraine og Balkan til Mellemøsten og Nordafrika. En kæmpemæssig ark, der kunne bringe millioner af migranter til Europa. Så ville hele Europa blive destabiliseret. Det, vi siger, er, at fred og retfærdighed i Ukraine er lige så vigtig, som stabilitet i Europa.«

Den 11. februar var Kotzias i Moskva, hvor han mødtes med sin modpart, Sergei Lavrov, og sagde, at Grækenland vil forklare sine europæiske partnere, at alle problemer må løses gennem forhandlinger, eller også vil der opstå en humanitær krise. Han erklærede, »Vores relation med Rusland består i et ærligt venskab«. Til gengæld kom Lavrov med et forslag om eventuelt at tilbyde Grækenland hjælp, om nødvendigt.

Efter at være blevet inviteret til Rusland i maj måned af præsident Vladimir Putin for at deltage i Ruslands fejring af sejren over Nazi-Tyskland, rapporteredes det i den græske presse, at premierminister Tsipras skulle have modtaget en invitation til at besøge Kina. Alt imens dette ikke er blevet bekræftet, så ringede den kinesiske premierminister Li Keqiang til Tsipras for at lykønske ham med indsættelsen som premierminister og erklærede, »Kina værdsætter sit traditionelle venskab og vedholdende udvidelse af praktisk samarbejde med Grækenland« som ligeværdige partnere, der søger gensidig fordel, og vil »udvide venskabet til et højere niveau«. Li påpegede det kinesiske, statslige skibsselskab, COSCOs rolle og selskabets leasing af containerterminalen i havnen i Piræus. Han sagde, at Kina var parat til at samarbejde med Grækenland for at udvikle havnen til at blive et vigtigt centrum for regionen, en bro til virkeliggørelse af ekspresoverfarten mellem Kina og Europa og til opgradering af de eurasiske forbindelsesmuligheder.

Tsipras svarede, at assistance fra Kina er afgørende for

Grækenlands indsats for at genoplive sin økonomi, især inden for felter som maritime anliggender og skibsfart, såvel som også infrastruktur og finans.

Tidligere på ugen inviterede Li den græske minister for produktiv genopbygning, miljø og energi, Panagiotis Lafazanis, til at besøge Kina senere denne måned. Lafazanis er blevet berygtet i korridorerne i EU-kommissionens bygning i Bruxelles for sin meddelelse om, at han vil undersøge, og om nødvendigt omstøde, alle privatiseringer, som den tidligere regering har indført, især inden for transport- og energisektoren. Disse sektorer har alt at gøre med at sikre udviklingen af Grækenlands forbindelsesmuligheder til BRIKS og disses allierede lande. Beslutninger i energisektoren er direkte relateret til Grækenlands samarbejde med Ruslands Gazprom, der har udtrykt interesse for at bygge en gasledning gennem Grækenland. Af afgørende betydning er ligeledes færdiggørelsen af jernbanelinjen fra Piræus mod nord til Thessaloniki og Balkan, hvor Kina hjælper Den tidligere jugoslaviske republik Makedonien (FYROM), Serbien og Ungarn med at genopbygge og udvide deres jernbaner.

Grækenland kan altid »koble sig« til BRIKS alene, men det ville være langt bedre for Europa at opgive sin selvmorderiske, økonomiske og politiske politik og takke ja til Grækenlands tilbud.

Denne artikel forekommer i EIR, 20. feb. 2015, og har ikke tidligere været udgivet på dansk.

Titelfoto: Demonstrationer på Syntagma-pladsen foran parlamentet i Athen, den 15. februar.

Helga Zepp-LaRouche: En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer

Specialrapport juli 2013: Grunden til, at denne særlige mand er så usædvanlig vigtig, er, at det var hans idéer, der gav den skønne, Italienske Renæssance, Firenzes Gyldne Renæssance, et endnu mere ophøjet udtryk, fordi han var det største af alle de genier, der fandt sammen på den tid. Det var denne utrolige, fantastiske eksplosion af menneskelig kreativitet, der kom frem i denne Renæssance, der formåede at besejre det fjortende århundredes mørke tidsalder. Og mere end nogen sinde tidligere er det presserende nødvendigt at studere dette eksempel fra Den gyldne Renæssance for at finde nøglen til at besejre nutidens mørke tidsalder.

HZL En Hyldest til Nicolaus af Cusa pdf

Schiller Instituttets Ugeavis 8 – 2015: Lyndon LaRouche: Menneskets rolle i dag

SI-Ugeavis-2015-8

EIR FOKUS: Grækenland hævder sin suverænitet – Gælden kan ikke betales

Af Dean Andromidas

2. feb. 2015 – Med en demonstration af mod, der ikke er set hos nogen europæisk politiker i årtier, rejste den græske finansminister Yanis Varoufakis i sidste uge rundt til de europæiske hovedstæder, hvor han hævdede sin nations suveræne ret til at sige nej til sin egen ødelæggelse. Lige i ansigtet på de rasende europæiske finansministre fremlagde han Grækenlands ligefremme politik: Grækenland kan ikke, og vil ikke, betale gælden. Grækenland kan ikke, og vil ikke, fortsætte den brutale nedskæringspolitik. Grækenland kræver en ændring, ikke blot for Grækenland, men for Europa som helhed, og hjørnesteinen i denne ændring er en opfordring til en international gældskonference og en 'New Deal' for Europa.

I hver eneste hovedstad var svaret nej, i enkelte tilfælde udstyret med et par høflige fraser. Det kulminerede alt sammen med Den europæiske Centralbanks (ECB) meddelelse om, at det havde afskåret det græske banksystem og den græske regering fra kredit. Den 4. februar diskvalificerede ECB græske statsobligationer som sikkerhed for kortfristede lån fra ECB til græske banker og stoppede således livkvide kreditlinjer til 30-50 mia. euro til disse banker.

Den eneste, potentielle erstatning, der er til rådighed for disse græske banker, er gennem det dyrere, likvide nødhjælpsprogram (ELA) gennem den græske centralbank til højere renter, og kun med ECB's tilladelse. Likviditet til op

imod en værdi af 50 mia. euro, der havde været formidlet under de normale ECB-operationer, må nu konverteres til ELA. Desuden vil tabet ved disse lån, hvis Grækenland ikke betaler dem tilbage, blive tilskrevet den græske statsgæld. Hvis ECB gennemtvinger suspenderingen af dette program, vil ikke alene de græske banker kollapse, men den græske statsgæld vil desuden vokse med 50 mia. euro, en begivenhed, der ville tvinge Grækenland ud af eurozonen.

Set fra deres synspunkt har det bankerotte finansoligarki intet valg. Enhver 'hårklipping' eller enhver anden ændring af deres system vil sprænge euro-dollar-derivatboblen til mange billioner, som hænger over det transatlantiske finanssystem.

Et spørgsmål om overlevelse

Ved slutningen af sidste weekend havde Obamaregeringen sluttet sig til europæerne. Den 5.- 6. feb. afholdt en delegation fra det amerikanske Finansministerium, anført af Daleep Singh, viceassisterende finansminister for Europa og Eurasien, og Lea Bouzis fra Kontoret for Europa og Eurasien, sammen med den amerikanske ambassadør til Grækenland David Pearce, møder med græske ministre og alle den nye regerings økonomiske topembedsmænd. Efter møderne holdt den amerikanske ambassadør møde med premierminister Alexis Tsipras på anmodning af førstnævnte.

Herefter udlagde ambassadøren en erklæring på ambassadens webside, hvor han sagde, at på trods af de »betydelige ofre, som det græske folk allerede har ydet ... bør Grækenland fortsætte med at gennemføre administrative og strukturelle reformer og udvise tilbageholdenhed i budgettet.« Erklæringen sagde endvidere, at »Grækenland må gennemføre reformer, som gør udenlandsk investering i Grækenland mere attraktiv, således, at landet kan imødekomme sine internationale forpligtelser og atter få fremgang.« Sluttelig citeres ambassadøren for følgende udtalelse: »USA er overbevist om, at det er meget vigtigt, at den græske regering samarbejder med

sine europæiske kolleger, såvel som også med IMF.« Budskabet er klart: Grækenland må underkaste sig sin egen ødelæggelse.

Den græske regerings svar kan opsummeres på denne enkle måde: »Vi blev valgt, fordi det græske folk ikke længere vil gå med til ødelæggelsen af deres nation.« Fuld stop.

Dette er ikke retorik. De seneste opinionsundersøgelser afslører, at 72 % af det græske folk støtter deres nye regering. Dette inkluderer 43 % af de borgere, der stemte for det foregående regeringsparti, Ny Demokrati, ved valget den 25. januar.

Dette blev demonstreret den 5. feb., da ti tusinder af grækere strømmede ind på Syntagma Square foran parlamentet og på andre pladser i andre byer, til støtte for regeringen. Der blev rejst bannere med følgende budskaber: »Vi vil ikke igen bukke under for afpresning«; »Republikken har talt, og ingen har ret til ikke at høre efter«; »Æraen med et knælende Grækenland og underdanige regeringer er forbi«; »Forsvar republikken og national suverænitet«.

Den græske premierminister Alexis Tsipras (venstre) med formand for Europarådet Donald Tusk (fra Polen) i Bruxelles, feb. Tsipras kræver en international gældskonference for at afgøre Grækenlands og flere andre nationers ubetalelige gæld; hidtil har EU blokeret for initiativet.

Tsipras: Vi forhandler ikke om suverænitet

Under forelæggelsen af sin regerings politik for parlamentet den 8. feb. skød premierminister Tsipras tilbage med et rungende nej til afpresning og intimidering.

»Vi har kun en eneste forpligtelse – at tjene folkets interesser, samfundets vel«, sagde han og tilføjede, at det var hans regerings »uigenkaldelige beslutning« at implementere valgløfterne »i deres fulde udstrækning«. Desuden ville hans regering ikke søge en forlængelse af redningspakken og dens

berygtede memorandum, som han fordømte som en »forlængelse af fejltagelser og katastrofe«. Han gentog Grækenlands krav om, at der etableres en »bro-aftale«, der kan indsættes, indtil en »gensidigt acceptabel aftale« kan opnås med kreditorerne. »Det er ikke vores hensigt at true stabiliteten i Europa«, sagde han, men »vi forhandler ikke om vores nationale suverænitet«.

Tsipras erklærede, at hans regering som hovedprioritet »takler de store skader efter redningspakken, takler den humanitære krise, præcis, som vi lovede at gøre før valget«. Redningspakken var en fiasko, sagde han. »Det græske folk gav os et stærkt og klart mandat til omgående at gøre en ende på nedskæringer og udskifte politikken. Redningspakken blev derfor først annulleret gennem sin egen fiasko og sine ødelæggende resultater.«

»Vi ser håb, værdighed og stolthed vende tilbage til de græske borgere. Det er vores forpligtelse og vores pligt ikke at skuffe dem ... Vi er klar over, at forhandlinger [med udenlandske kreditorer] ikke vil blive nemt ... men vi tror på vores kamp, for retfærdigheden er på vores side.« Med et hip til Tyskland meddelte Tsipras, at hans regering ser det som sin »historiske pligt« at søge at opnå krigsskadeerstatninger og tilbagebetaling fra tyskerne for lån, som Grækenland blev tvunget til at yde den nazistiske besættelsesmagt under Anden Verdenskrig.

Alt imens han erklærede, at hans regering ville opnå afbalancerede budgetter, sagde premierministeren, at den ikke længere ville fremlægge urealistiske, primære budgetoverskud og meddelte de punkter i sit program, der tilsigtede at ændre de »barbariske forholdsregler«, som Trojkaen, bestående af Den europiske Centralbank, Den internationale Valutafond og EU-kommissionen, havde gennemtvunget. Den nye regering vil give gratis elektricitet og mad til fattige husstande, og omgående genansætte statsansatte, der var blevet fyret efter Trojkaens ordre. Idet han ændrede indrømmelser, som den foregående regering havde givet som betingelse for at modtage pengene fra

redningspakken, meddelte Tsipras, at kollektive lønforhandlinger ville blive genindført, og mindstelønnen hævet til 751 euro om måneden, op fra 586 euro, selv om dette først vil ske gradvist og ind i 2016.

Støtte til Grækenland breder sig

I et interview med det tyske ugemagasin Die Zeit blev finansminister Varoufakis spurgt, »Hr. Varoufakis, De har på få dage stødt det halve Europa fra Dem. Hvad er Deres plan?« Til hvilket finansministeren svarede: »Jeg tror, det er normalt. Det vil tage nogen tid, før man allevegne forstår, at en meget fundamental forandring har fundet sted i EU.«

Ja, sandelig. Mens Varoufakis måske har »stødt det halve Europa fra sig«, mere præcist bankierernes Europa, viser den anden halvdel af Europa sin entusiastiske støtte.

Mindre end en uge efter det græske valg var henved 300.000 mennesker stuvet sammen på Madrids Puerta del Sol Plaza den 31. januar, til »Demonstrationen for Forandring«, organiseret af det nye Podemos-parti, de spanske allierede til Tsipras' parti, Syriza. Alt imens demonstrationen var blevet annonceret længe før det græske valg, så udtrykte den en optimisme, der bredte sig i hele landet i kølvandet på Syrizas valgsejr. Dagens slogan var »Tiden er nu«, og mange demonstranter bar på græske flag.

Podemos er et søsterparti til Syriza på EU-parlamentets venstrefløj, hvor de udgør en gruppe sammen med Irlands Sinn Fein, Tysklands Die Linke og andre. Podemos' hovedkandidat, Pablo Iglesias, der er blevet en nær ven af premierminister Tsipras, sagde til folkemængden: »Vi er her for at vinde; vi vil besejre det regerende Popular-parti ved valgene i 2015. Forandringens vinde er begyndt at blæse i Europa.« Spanske opinionsundersøgelser indikerer, at Podemos kunne vinde parlamentsvalgene, der efter planen vil finde sted i december.

Mens den nye, græske regering blev fordømt i Berlin og andre

hovedstæder, vokser støtten til Syrizas krav om en europæisk gældskonference hastigt, som det ses af nye appeller til støtte for Grækenlands forslag (se bilag) og kommentarer, der udtrykker sympati. Af betydning er også støtte fra førende politiske partier, især i Irland og Italien.

Selv om den irske regering nægter at støtte en gældskonference, så har Sinn Fein, der meget vel kunne vinde de næste, irske valg, samt Socialistpartiet og andre, udtalt stærk støtte.

Sinn Feins leder, Gerry Adams, fordømte i et interview med Reuters den 5. feb. ECB's beslutning om at afskære likviditet til græske banker, som »udemokratisk« og en handling, der var »næsten macho«, og som kan risikere at levere brændstof til højrefløjspartier over hele kontinentet.

Sinn Fein-medlemmet af EU-parlamentet, Matt Carthy, opfordrede til, at der afholdtes en europæisk gældskonference i Dublin. Han sagde, at det var »i Irlands interesse«, eftersom Irland også lider under et undertrykkende bailout-regime. Den 5. feb. stillede Sinn Fein forslag i parlamentet om at indkalde til en gældskonference. Selv om det blev nedstemt med stemmerne 72 mod 42, vil spørgsmålet ikke forsvinde.

I Italien har kravet om en gældskonference endda gennembrudt rækkerne i det regerende Demokratiske Parti, såvel som i Lega Nord.

Syriza fik allerede støtte fra venstrefløjspartierne, såsom Italiens SEL (venstre, økologi, frihed), under valgkampagnen til EU-parlamentet. For nylig støttede en fremtrædende repræsentant for SEL, den tidligere 2. udenrigsminister Alfonso Gianni, der også har underskrevet Schiller Instituttets BRIKS-resolution, forslaget om en europæisk gældskonference med henvisning til den historiske præcedens med både Gældskonferencen for Tyskland i 1953, og Franklin D. Roosevelts afskrivning af briternes gæld.

Mere overraskende er den støtte, der kommer fra Det demokratiske Parti, der hidtil har fulgt en streng pro-EU-linje. Mens partileder og premierminister Matteo Renzi begrænsede sig til en ikke-krigerisk holdning under sit møde med Tsipras den 2. feb., så offentliggjorde Stefano Fassina og Marco D'Attorre, leder af minoritetsgruppen i Det demokratiske Parti, samme dag et åbent brev til Renzi, hvor de foreslog at »afslutte Trojka-fasen og indkalde til en europæisk gældskonference, der kan reducere byrden og tillade en økonomisk genrejsning, der ellers ville være umulig«. Daniele Viotti, medlem af EU-parlamentets budgetkomite fra Det demokratiske Parti, havde tidligere i et interview til en avis sagt, at EU-kommissionsformand Jean Claude Juncker »på en urimelig og arrogant måde intervenserede i den græske valgkampagne, da han sagde, at der aldrig ville komme en gældskonference. Jeg mener i stedet, at det er på tide at få den.«

Og den 6. feb. opfordrede den tidligere premierminister Massimo D'Alema til en dialog med Tsipras. »At smække døren i ansigtet på Tsipras ville være en katastrofe«, sagde han til Il Messaggero.

Online-udgivelsen Il Nord, der køres af en gruppe i Lega Nord, dækkede Syriza-forslaget favorabelt og forklarede, at det også ville angå Italien: »Syriza foreslår en europæisk gældskonference, der også inkluderer stater som Italien, Spanien, Portugal og selv Frankrig, hvor underskuddet i forhold til BNP fortsat er et pænt stykke over 3 % 's tærsklen«, som EU-reglerne har fastsat.

Opbygning af en alliance for at redde Europa

Samtidig med, at de forsøger at overbevise deres europæiske »partnere« om det fornuftige i deres forslag, tager den græske regering skridt til at skabe andre alliancer, især med BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika). Tsipras' første udlandsbesøg gik til Cypern, Grækenlands

nærmeste allierede, og som var eurozonens første offer for en bailout, der skulle redde bankerne på bekostning af disses kontohavere, og som nu stønner under en ubetalelig gæld.

I en tale til det cypriotiske Repræsentanternes Hus den 2. feb. erklærede Tsipras, »I denne indsats for social retfærdighed, for at bringe en dagsorden med vækst og beskæftigelse tilbage i Europa, i indsatsen for vore folks rettigheder, ønsker vi jer ved vores side.« Som svar herpå sagde den cypriotiske præsident Nicos Anastasiades, at Grækenland og Cypern vil arbejde sammen med andre EU-lande, som deler de samme anskuelser; »Vi befinder os på samme side med hensyn til behovet for forandring til gavn for europæiske borgere.«

Anastasiades indgik også aftale med Tsipras om forslaget om, at de to lande skulle koordinere deres holdninger i internationale fora med hensyn til spørgsmålet om Rusland, især deres opposition til sanktioner, hvor »Grækenland og Cypern kan være en bro for fredeligt samarbejde, også mellem Den europæiske Union og Rusland.«

Det bør bemærkes, at Cypern, på trods af sit medlemskab af EU, ikke er medlem af NATO (det er Grækenland), og opretholder en streng neutralitet. Anastasiades forventes at foretage et officielt besøg til Rusland den 25. feb.

Med hensyn til BRIKS, så ringede den russiske præsident Vladimir Putin få timer efter, at Tsipras var taget i ed, for at lykønske ham og invitere ham til Moskva i maj måned for at deltage i festligholdelsen af årsdagen, der markerer afslutningen på krigen med Nazi-Tyskland.

»Samtalen var meget hjertelig og konstruktiv. Vores præsident inviterede Alexis Tsipras til at besøge Rusland«, sagde en person fra Kremles stab, iflg. Sputnik News.

Invitationen blev accepteret. De to ledere forventes at diskutere ruter til levering af russisk gas til Europa, inkl.

sådanne projekter som South Stream og Turkish Stream. De vil også drøfte situationen i Ukraine.

Grækenlands forsvarsminister, Panos Kammenos, blev også inviteret til Moskva for at mødes med sin russiske modpart, Sergei Shoigu, i den nærmeste fremtid. Ifølge en erklæring, udlagt af det græske Forsvarsministerium, vil de drøfte »strategisk samarbejde og organiseringen af året for græsk-russisk venskab i 2016, der vil finde sted i både Grækenland og Rusland.«

Disse tiltag for at bevare normale relationer med Rusland har bragt uorden i fjerene i NATO-kredse. Den tyske forsvarsminister Ursula von der Leyen, der siges at drømme om en dag at erstatte den tyske kansler Angela Merkel som Tysklands jernlady, sagde til avisen Süddeutsche Zeitung, at »Grækenland sætter sin position i NATO på spil ved at nærme sig russiske interesser«.

Som svar herpå udstedte Kammenos en erklæring, der sagde, at »Grækenland altid stod på de allieredes side, da de tilbageviste de tyske besættelsestropper. Opførslen og erklæringerne fra tyske regeringsfolk, der erstatter NATO og EU-institutioner, er ikke alene utilstedelige, men også betvingende. De underminerer de europæiske institutioner, med mindre Tyskland har til hensigt at opløse Den europæiske Union og NATO«.

Han tilføjede: »Selvfølgelig har Grækenland politiske relationer med Rusland. Disse relationer er ikke skjult; det er åbne relationer, og vi vil fortsætte med at have disse relationer.«

Som en demonstration af, at Grækenland respekterer sine forpligtelser, mødtes Kammenos, ledsaget af chefen for generalstaben for det hellenistiske nationalforsvar, general Michail Kostarakos, den 4. feb. med NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg og NATO's vicegeneralsekretær Alexander

Vershbow i NATO-hovedkvarteret i Bruxelles, hvor Kammenos udstedte en erklæring, der sagde, »Vi forsikrede hinanden om NATO's gode relationer med Grækenland«, og tilføjede, at han »gjorde klart, at relationer med tredjelande, ikke-NATO-medlemmer, ikke vil indvirke på vore gode relationer med Alliancen«.

Den 6. feb. udgav den russiske repræsentant til NATO, Aleksandr Grushko, en erklæring, der sagde, at Rusland fortsat vil udvikle »meget tætte relationer med Grækenland«, så vel som med andre europæiske lande. Han tilføjede, at sådanne relationer skabte »et tættere« sikkerhedssystem i Europa. Og desuden, sagde han, er der »dybe historiske bånd« mellem Rusland og Grækenland.

Alt imens finansoligarkiet har affyret sit første skud mod Grækenland, står det endnu tilbage at konstatere, om de har skudt sig selv i foden.

BILAG: Akademiske fagfolk udsteder appel for Grækenland

7. feb. 2015 – Tre hundrede økonomer fra hele verden, mange med tilknytning til Økonomer for Fred og Sikkerhed, støttede Grækenlands krav om en europæisk gældskonference i et åbent brev af 5. feb., »Akademiske fagfolk udsteder appel for Grækenland«.

Offentliggjort i »English Club«-udgaven af den franske online avis Mediapart, lyder brevet :

»Undertegnede opfordrer Europas regeringer, Den europæiske Kommission, Den europæiske Centralbank og Den internationale Valutafond til at respektere det græske folks beslutning om at vælge en ny kurs og engagere den nye, græske regering i forhandlinger med god vilje, for at løse den græske statsgæld.

Den græske regering insisterer korrekt på at indføre en ny

politik, fordi den tidligere politik er en fiasko. Den har ikke skabt en økonomisk genrejning. Den har ikke skabt finansiell stabilitet. Den har ikke skabt beskæftigelse eller udenlandsk investering. Den har presset og skadet det græske samfund og svækket de græske institutioner. Der er derfor ingen værdi i en sådan fremgangsmåde, og intet fremskridt at bevare. Vi opfordrer indtrængende Grækenlands europæiske partnere til at acceptere denne realitet, uden hvilken den nye regering aldrig ville være blevet valgt.

Grækenland har behov for omgående humanitære forholdsregler, en forhøjelse af mindstelønnen, nye jobs, ny investering samt skridt til at genoprette og forbedre basale tjenesteydelser, såsom uddannelse og sundhedsydelser. Landet behøver et stærkere og mere fremskridtsvenligt skattesystem, der beror mindre på moms og er bedre i stand til at beskatte indkomster og formue. Det må bekæmpe, straffe og udrydde korrupsion. Den nye regering må have plads i budgettet til at gennemføre disse forholdsregler og vise deres værd ...

Det er korrekt af den græske regering at bede om en afskrivning af gæld, som skyldes til europæiske partnere. Denne gæld er uerholdelig, og vil således alligevel ikke blive betalt. Der er derfor ikke tale om, at tab er involveret for nogen anden nation eller dens skatteydere, hvis gælden afskrives. Tværtimod vil en ny start for Grækenland være med til at bringe nye aktiviteter, indkomster, jobs og profit til dets partnere. Vi opfordrer indtrængende Grækenlands kreditorer til at gribe denne chance, og til at forklare disse kendsgerninger klart og åbenhjertigt til deres egne befolkninger ...

En succes for Grækenland kan vise vejen til fornyet fremgang og stabilitet for Europa, med en ny rolle for demokratiet og en ny åbenhed over for parlamentsvalg, der bringer konstruktiv forandring. Vi står sammen med Grækenland og med Europa, med demokrati og med forandring. Vi opfordrer indtrængende Europas ledere til at reorganisere det særlige grundlag for græsk

beslutningstagning i et hårdt tilkæmpet og afgørende, demokratisk valg, og at vælge den realistiske vurderings og fornuftige forhandlings vej.«

(Denne artikel publiceredes første gang i EIR, 13. feb. 2015. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk)

**Schiller Instituttets Ugeavis
7 – 2015:
Seminar i København Med Helga
Zepp-LaRouche en stor succes
– Hovedartikel: På randen af**

atomar apokalypse: Verden behøver en fredsplan

Download (PDF, Unknown)

EIR FAKTA: Obamas og NATO's politik er en snubletråd for Tredje Verdenskrig

Af Jeffrey Steinberg.

2. feb. 2015 – Nye krav om militærhjælp fra USA og NATO til det nazi-gennemsyrede Kievregime er i færd med at forhøje spændingen i Ukraine med det formål at fremme driften henimod regimeskift i, eller opløsningen af, den russiske stat.[1] Alt imens Obamaregeringen angiveligt endnu ikke har besluttet sig for et militært forløb, har NATO allerede annonceret sine planer om at opgradere sin tilstedeværelse langs Ruslands grænser, isæt i de baltiske lande og i Polen. Disse opstillinger er meningsløse rent militært, men signalerer en klar hensigt om konfrontation, der kan blive en snubletråd til Tredje Verdenskrig.

»Obama er en snubletråd til krig, og Obama må omgående fjernes fra embedet, hvis vi skal undgå krig«,

kommenterede Lyndon LaRouche 1. februar. Bag Obama står Wall Street og det britiske monarki, hvis magt må tilintetgøres gennem en konkursbehandling på linje med Glass-Steagall.

Omkring samme tid, som Lyndon LaRouche talte, var Barack Obama faktisk i gang med at udtale en offentlig erklæring om Ukraine i et interview med CNN's Fared Zakaria, der understregede hans regerings rolles skamløse natur. I hans version af forværringen af relationerne mellem USA og Rusland – som han giver præsident Putin skylden for – erklærede Obama, at »vi havde forhandlet en aftale om at overgive magten i Ukraine«. Denne »aftale« var den, der blev optaget på bånd, hvor viceudenrigsminister for eurasiske og østeuropæiske anliggender, Victoria Nuland, sagde til den amerikanske ambassadør til Ukraine, Geoffrey Pyatt, at USA gik ind for »vor mand Jats«, der skulle tage over fra Victor Janukovitj i det, der sluttelig var et statskup mod den valgte præsident.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov svarede skarpt på præsidentens bemærkninger, som nedenfor beskrevet.

I mellemtiden skal NATO og Obamaregeringen efter planen skride til yderlig handling senere på ugen – NATO, med et møde om dannelsen af en »NATO Integrationsstyrkeenhed«, og Obama med udsendelsen af udenrigsminister John Kerry til Kiev – hvilket vil optrappe spændingen. Desuden vil der i morgen blive udgivet en rapport fra en tænketank, underskrevet af otte tidligere embedsmænd fra Udenrigsministeriet, der kræver en oprustning af Ukraine. (se artikel andet steds i dette nummer af *EIR*, under *National*).

Det er åbenbart, som nogle kilder i Washington har fortalt *EIR*, og som nogle eksperter, såsom MIT-professor Ted Postol har sagt offentligt, at visse kræfter ved magten i USA og Europa er i færd med at aktivere deres sindssyge planer, idet de antager, at de kan vinde en atomkrig.

Intentionen om krig

Udenrigsminister Lavrov benyttede lejligheden under et spørgsmål, rettet til ham under hans pressekonference i

Beijing i dag, til at respondere på præsident Obamas interview med *CNN*.

»Jeg vil gerne komme med bemærkninger til to aspekter«, sagde han.

»For det første, hvis nogen havde behov for at få bekræftet, at USA direkte, lige fra begyndelsen [af begivenhederne i Ukraine] var involveret i et kup imod regeringen, for hvilket Obama anvendte den neutrale betegnelse 'magtoverførsel', så er den hermed givet.

For det andet vil jeg gerne bemærke, at retorikken i dette interview viser Washingtons hensigt om at fortsætte sin ubetingede støtte til handlinger, der udføres af de aktuelle magthavere i Kiev, der, ud fra alle beviser at dømme, har vedtaget en politik med undertrykkelse af konflikten udelukkende ved hjælp af militærmagt.

Vi er overbevist om (og denne vurdering spredt sig mere og mere, især i Europa), at det er nødvendigt at etablere en direkte dialog mellem Kiev-myndighederne og repræsentanter for de selvudråbte DPR [Folkerepublikken Donetsk] og LPR [Folkerepublikken Lugansk]. Denne indsats har til hensigt at forsøge at afspore forhandlingsprocessen. Men jeg er sikker på, at alle, der oprigtigt ønsker fred for det ukrainske folk (og Rusland er, uden begrænsning, blandt disse lande, såvel som også Tyskland, Frankrig og OSCE [Den europæiske sikkerheds- og samarbejdsorganisation], samt andre europæere), burde fortsætte med denne indsats og gøre alt, hvad der er muligt, for at sætte gang i en direkte dialog og producere et resultat.

Over hele verden, i alle konflikter, opfordrer vore vestlige partnere til dialog mellem myndighederne og oppositionen, hvad enten det er i Yemen, Irak, Afghanistan eller Sydsudan. Ukraine er, af en eller anden grund, en undtagelse. Omkring dette spørgsmål siger vore vestlige kolleger intet om

dialog, men gentager blot, at Kievs handlinger må støttes på alle tænkelige måder, og der er ingen kritik af de åbenlyse, negative skridt, som de ukrainske myndigheder tager, som jeg ikke skal opremse her. Deres attitude over for deres protegeer er totalt ukritisk.

Jeg understreger endnu engang, at det, der behøves, er en direkte dialog. Vi vil arbejde på dette, som en part, der er aktivt engageret i at fremme Kontaktgruppens arbejde, og som nabo til Ukraine (vi gør meget for at støtte landets økonomi), og, selvfølgelig, som medlem af OSCE.«

Konfrontation

I sit interview med *CNN* sagde Obama, at han ikke mente, det var klogt at se »en faktisk militærkonflikt mellem USA og Rusland«, men han kom med følgende, ildevarslende erklæring:

»I betragtning af, at Ukraine ikke er et NATO-land, og at der som konsekvens heraf er klare begrænsninger mht., hvad vi ville gøre rent militært, er hr. Putin hidtil ikke blevet stoppet.«

Dette antyder, at en militær løsning er ønskelig – og Obama fortsatte med at tale om

»de grænsestater, der er medlem af NATO ... og som gør det meget klart, at dette udgør en linje, der ikke kan overskrides.«

Hidtil har USA, for en stor dels vedkommende takket være modstanden fra USA's generalstabschefer, ikke leveret militærhjælp til Ukraine. Washington er imidlertid gået frem med konfrontation på andre måder, i tillæg til økonomiske sanktioner, der tilsigter at »pålægge Rusland omkostninger« (en af Obamas favoritvendinger).

I sidste uge annoncerede general Ben Hodges, øverstbefalende

for den amerikanske hær i Europa, planer om at opstille amerikansk militærudstyr forud i de tre, baltiske stater, såvel som også i Rumænien og Bulgarien. En anonym embedsmand i Udenrigsministeriet beskrev udstationeringerne som et tilbageskridt til den kolde krig, hvor amerikanske styrker blev udstationeret på grænsen til Warszawa-pagtlandene som en »snubletråd«, der tilsigtede at afskrække et sovjetisk angreb. Under de aktuelle omstændigheder, advarede embedsmanden, er dette en direkte krigsprovokation, der forværres af den kendsgerning, at præsident Obama opfører sig »barnligt«, når han lukker af for personlige kommunikationslinjer til Putin.

Det er tydeligt, at »snubletrådspolitikken« presses frem af NATO. Efter et møde med den polske premierminister Eva Kopacz i forgangne weekend, annoncerede den franske præsident François Hollande, at fransk militærudstyr ville blive afsendt til Polen i mindst de næste to måneder.

Spørgsmålet om at opgradere NATO's udstationering i øst vil være på dagsordenen ved NATO-forsvarsministrenes møde den 5. februar. Polen, Estland, Letland, Litauen, Bulgarien og Rumænien vil hver sende 40 officerer, til dannelsen af en »NATO Integrationsstyrkeenhed«; Tyskland vil bidrage med 25 officerer. Denne enhed skal koordinere hurtige udstationeringer af den nye, NATO-interventionsstyrke, »Spydhoved«, hvis funktion i øjeblikket testes af det fælles hollandsk-tyske korps i Münster, Tyskland.

Lækket information, der ikke er bekræftet af det tyske Forsvarsministerium, siger, at tyske faldskærmssoldater vil forstærke amerikanske enheder, der er udstationeret i de baltiske stater. Der kan komme mere lækket information, og også udspyt mere antirussisk retorik, når den årlige Internationale Sikkerhedskonference i München finder sted den 6.-8. februar.

Saboterede forhandlinger

I slutningen af januar måned fandt der diskussioner sted over telefon mellem Putin, den tyske kansler Merkel og Hollande, der førte til en appel om en omgående indførsel af en våbenstilstand i det østlige Ukraine. Imidlertid brød forhandlinger den 31. januar i Minsk mellem Kontaktgruppen (Ukraine, Rusland og OSCE), Kievregeringen og repræsentanter for de regionale regeringer i Donetsk, sammen, uden en klar indikation af, om eller hvornår nye forhandlinger om våbenstilstand, formidlet af OSCE, vil blive genoptaget.

I løbet af den forgangne uge er kampene betydeligt optrappet i det sydøstlige Ukraine. Mens embedsfolk fra NATO, og i særdeleshed Kievregimet og Obamaregeringen, har hævdet, at Rusland har »invaderet« det østlige Ukraine med tungt bevæbnet, regulære russiske tropper, så modsagde stabschefen for de ukrainske væbnede styrker, general Viktor Muzhenko, disse påstande og anerkendte, at den eneste, »russiske« kæmpen imod Kievstyrkerne er de lokale indvånere af russisk herkomst, eller individuelle frivillige, der kæmper sammen med »illegale« militser.

»Den ukrainske hær er ikke i kamp mod regulære russiske hærenheder«, citeres han i Sputnik News.

Den 21. januar løj den ukrainske præsident Petro Poroshenko, i en tale til Davos Verdensøkonomisk Forum, om, at der var så mange som 9.000 russiske soldater, der kæmpede i Donetsk og Lugansk. Siden da har Kievregimet befundet sig på en hovedkulds kurs mod krig, hvor de har udvidet indkaldelser til militæret, og den 17. januar erklærede den Højeste Rada Rusland for en »aggressorstat« og hævdede, at det havde taget direkte militæraktion, inklusive at sprænge en bus i luften i Mariupol.

Folk i Obamaregeringen skruer også op for retorikken. På et hasteindkaldt møde i FN's Sikkerhedsråd i sidste uge, skældte

Obamas ambassadør til FN, Samantha Power, imod den angivelige, russiske militærintervention i Ukraine.

Den amerikanske udenrigsminister Kerry rejser til Kiev den 5. feb. for at mødes med både Poroshenko og premierminister Arsenij Jatsenjuk i noget, der betegnes som en »støtteopvisning« for Kiev-provokatørerne. I et interview den 31. jan. med Interfax Ukraine havde den amerikanske ambassadør Pyatt understreget USA's forpligtelse over for et uddannelsesprogram for ukrainske »militærformationer«; hvad han ikke sagde, var, at nogle af disse militærformationer er de nazistiske militser, der leverede kampilden bag kuppet i februar 2014, og terrorkampagnen mod anderledes tænkende lige siden.

Den 6. februar vil Kerry mødes med Lavrov på sidelinjen af Sikkerhedskonferencen i München.

Fornuftens stemmer

Intensivering af faren for krig har fremkaldt barske advarsler fra fornuftige elementer i både Vesten og Rusland. Tysklands general Harald Kujat (pensioneret), der var chef for NATO's Militærkomite fra 2002-05, udstedte en skarp advarsel på et ARD-Tv-program 29. januar, hvor han sagde, at man måtte anerkende Rusland som en supermagt, en hovedaktør i enhver levedygtig, europæisk sikkerhedsarkitektur. Han fremførte, at sanktionerne mod Rusland er et klart budskab om, at Rusland skal ekskluderes fra denne sikkerhedsstruktur, og at dette udgør en alvorlig fare. Kujat bemærkede Ruslands udvidelse af sine strategiske styrker og nylige flyekspeditioner med russiske, strategiske bombefly, der kan medføre atomvåben, i nærheden af britisk luftrum. Rusland demonstrerer »beherskelse af eskalering«, advarede han, og NATO reagerer på farligt provokerende måder.

I udsendelsen efterfulgtes general Kujat af Horst Teltschik,

en af arkitekterne bag kansler Helmut Kohls drøftelser mellem USA og Sovjetunionen, som muliggjorde den fredelige genforening af Tyskland: »At tro, at man kan tvinge Rusland til overgivelse, er en utrolig tåbelighed, der skriger til himlen. Man behøver blot at lade russisk og sovjetisk historie defilere forbi ens øjne: Hverken Napoleon eller Hitler var i stand til at tvinge russerne til overgivelse.«

Viceformanden for det tyske parti, De frie Demokrater, Wolfgang Kubicki, kom med den samme pointe, men endnu skarpere. Han kom med den anklage, at Ukraines provokation og USA's og EU's sanktioner mod Rusland tilsigter regimeskift mod Putin. Han nævnte de nylige kamphandlinger omkring byen Mariupol i det sydøstlige Ukraine som et forsøg på at provokere Rusland til en direkte konflikt.

James Carden, en Ruslandsekspert, tidligere rådgiver til Udenrigsministeriet, og bidragende redaktør til *The National Interest*, skrev »Ukraine afsløret: Kievs uindskrænkede magt« den 30. januar, der dokumenterede det ukrainske regimes åbenlyse støtte til neonazister. Han påpegede premierminister Jatsenjuks tale den 7. januar på tysk radio, hvor han hævdede, at Sovjetunionen havde invaderet Ukraine og Tyskland under Anden Verdenskrig, og skrev,

»lad os håbe, at der er grænser for, hvad USA vil godkende, og at grænsen er nået med glorificeringen og/eller efterligningen af nazistiske kollaboratører.«

Det handler ikke om Ukraine

Det spørgsmål, som det handler om mellem Rusland og USA og NATO, er ikke Ukraine. Det er den faste beslutning hos regeringer, der er under London/Wall Streets finansoligarkis tommel, om at knuse enhver suveræn modstand til deres magt. De magtfulde nationer, der er forpligtet på forsvaret af national suverænitet – især Rusland og Kina – er således, de facto,

deres fjender, og enhver løgn, der kan retfærdiggøre denne bestemmelse, vil blive, og bliver, brugt.

Sandheden overdøves af en kaskade af løgne om russisk aggression, undertrykkelse af den sande historie om kuppet i Ukraine, kupmagernes nazistiske karakter og de strategiske hensigter bag kupplanerne. *EIR's* dossier om kuppets nazistiske rødder (7/2 og 16/5 2014) har cirkuleret bredt på Capitol Hill og internationalt og giver al nødvendig dokumentation om de strategiske spørgsmål, der står på spil. Og dog er det kun få, isolerede kommentatorer, der har vovet at komme frem om dette spørgsmål; Kongressen og det overvejende flertal af den amerikanske befolkning ønsker ikke at se sandheden i øjnene.

Hvis denne situation ikke meget snart ændrer sig, med heraf følgende handling for at fjerne Obama og Wall Street fra magten, befinder verden sig på en kurs mod Tredje Verdenskrig.

Foto: Den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk (venstre) og NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, i NATO's hovedkvarter, 15. december 2014, berømt for sin afsindige påstand om, at Sovjetunionen invaderede nazi-Tyskland under Anden Verdenskrig, er stadig ombejlet af NATO- og andre vestlige embedsmænd.

[1] Se: [EIR FAKTA: Hvem står bag planerne om en opsplitting af Rusland?](#)

EIR ØKONOMI:

Draghis fald: Begyndelsen til enden for euroen

Chefen for ECB Mario Draghis meddelelse var endnu et forsøg på vegne af Wall Street og de transatlantiske storbanker på at mørklægge deres bankerot; og endnu engang skete det på bekostning af befolkningerne i de synkende, europæiske økonomier.

Læs også: EIR FOKUS: [Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld](#)

Download (PDF, Unknown)

Nyhedsorientering, januar 2015: STOP TERROR! AFSLØR SAUDI-ARABIENS OG STORBRIANNIENS ROLLE

Download (PDF, Unknown)

Gorbatjov melder sig i koret af statsmænd, der advarer om at konfrontationen med Rusland kan ende i atomkrig. Terrorangrebet i Paris skulle kue Frankrig, men har i stedet

fået den franske befolkning på gaden. Euroen under kraftigt pres allerede inden det græske skæbnevalg og planer om massive kvantitative lempelser, mens det vestligt dominerede finanssystem er ved at disintegrere. Samarbejde med BRIKS-landene om økonomisk udvikling er den eneste vej ud. Historisk pressekonference i USA's kongres for at få frigivet de 28 hemmelighedsstenplede sider om Saudi-Arabiens rolle i terrorangrebet 11. september 2001. Bag SaudiArabien står det britiske kongehus.

EIR FOKUS: ET GRÆSK FORSLAG: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld

En konference om statsgæld for hele Europa, i lighed med den konference, der førte til Londonaftalen om statsgæld fra 1953, der endeligt afgjorde Tysklands udenlandsgæld, er blevet foreslået af både det græske Syrizaparti og De uafhængige Grækere, og har skabt hovedoverskrifter i de europæiske medier.

Download (PDF, Unknown)

Schiller Instituttets Ugeavis

4 – 2015:

**BRIKS-nationerne opfylder dr.
Martin Luther Kings drøm –
Frankrigs Jacques Cheminade:
Lad os ikke forpasse dette
øjeblik**

Download (PDF, Unknown)

**BRIKS-nationer genopliver dr.
Martin Luther Kings drøm:
ØKONOMISK RETFÆRDIGHED ER EN
UMISTELIG RETTIGHED.
Af Helga Zepp-LaRouche**

Hovedtale, komplet, ved Schiller Institutets konference 17. januar i New York.

»Jeg er her for at tale om en skøn vision om en verden uden krig og terrorisme.

Det lyder jo som et meget usandsynligt forslag på dette tidspunkt, hvor vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. ... Men det er inden for rækkevidde. Og potentialet

til at få verden på fode igen, få verden i orden, eksisterer.»

[Se Også: Lyndon LaRouches budskab til konferencen: En mobilisering af ånden og hensigten med vores republik](#)

Download (PDF, Unknown)

**Jeffrey Steinberg, en af EIR's redaktører med speciale i efterretninger:
Den anglo-saudiske baggrund for den aktuelle, internationale terrorisme:
Frigiv sandheden, og lad os lukke imperiemagternes topstyrede terrorapparat ned, én gang for alle!**

Webcast 9. januar 2015: Jeffrey Steinberg: ... det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden

som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter.

Webcast 9. januar 2015: Jeffrey Steinberg: Jeg mener, at senator Graham virkelig satte rammerne for at besvare det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter.

I andre afsnit af pressekonferencen onsdag pointerede senator Graham, og også kongresmedlem Lynch, mener jeg, at når dokumenter fra regeringen underkastes undersøgelse med henblik på klassificering (hemmeligstempling), før de frigives til offentligheden, så er der meget ofte bortredigeringer. Disse udgør navne, der ikke nævnes, måske undertiden landenavne, der ikke nævnes, fordi man er bekymret for, hvad det kunne afsløre. Men der har aldrig været et dokument af samme vigtighed som Den fælles Kongresundersøgelse, hvor et helt kapitel, med praktisk talt hvert ord i kapitlet spærret og erklæret klassificeret. Og alle de kongresmedlemmer, der for nylig har læst disse 28 sider, hvilket i sig selv var en kamp, har sagt, at der ikke er noget, der kommer op i den standard, hvor man kan være bekymret for den nationale sikkerhed.

(Dansk udskrift af hele senator Bob Grahams pressekonference, samt selve pressekonferencen, kan ses [her](#))

Det, som siderne afslører, og der er vigtige dele af disse 28 sider, som vi kender til, de afslører for det første, at der rent faktisk var et udbredt støttenetværk, der i hvert fald i to af hovedflykaprernes tilfælde opererede, det vil sige de to første 11. september-flykaprere, der ankom til USA mere end et år før angrebene 11. september. De blev modtaget af to mænd i Los Angeles lufthavn, der blev identificeret som agenter i den

saudiarabiske efterretningstjeneste; disse to saudiske agenter sørgede for indkvartering, andre former for logistiske behov, gav dem penge og fik dem rent faktisk ind i den oprindelige pilotuddannelse.

I hele denne periode modtog disse to saudiske efterretningsofficerer jævnligt penge for at finansiere disse aktiviteter. Nogle af pengene kom via et selskab, der var en eksklusiv, såkaldt privat, facade for Det saudiske Ministerium for Forsvar og Flyvning, og den ene af disse to saudiske efterretningsofficerer var en spøgelsesmedarbejder, der modtog ikke blot en betydelig løn, men også dyr finansiering af udgifter, i den periode, hvor 11. september-flykaprerne blev guidet rundt og beskyttet og finansieret. Der kom mindst 50.000 dollar, sandsynligvis nærmere 70.000 dollar, direkte til disse saudiske efterretningsagenter i tiden op til 11. september-angrebene fra den saudiarabiske ambassadør til USA, Prins Bandar bin Sultans personlige bankkonto.

Prins Bandar bin Sultan har været et fast element i USA i årtier; mange mennesker refererede til ham som »Bandar Bush«, fordi han havde sådan et ekstraordinært tæt forhold til både Bush 41 og Bush 43. Bandars hustru, Prinsesse Haifa, var søster til Prins Turki bin Faisal, som var chef for saudisk efterretningsvæsen i over ti år, og som trak sig tilbage fra denne post to uger før angrebene 11. september. Prins Turki var en af de afgørende spillere, der forhandlede direkte med Osama bin Laden og åbnede sluserne for saudisk finansiering, der tilflød al-Qaeda i perioden umiddelbart forud for bombningerne af afrikanske ambassader, angrebet på USS Cole og dernæst angrebene 11. september.

Jeg tror, at senator Graham var meget bevidst om sammenstillingen af sine bemærkninger om Saudi Arabien, monarkiet i Saudi Arabien, og hans referencer til det britiske monarkis forræderi under Borgerkrigen. For i dag er det i realiteten umuligt at skelne mellem det britiske og det saudiske monarki: De repræsenterer en enkelt kraft, og havde

det ikke været for den aktive og bevidste involvering af det britiske monarki og britiske efterretningstjenester, havde saudierne ikke kunnet spille den form for rolle, de spillede, hvor de ydede afgørende støtte til 11. september-flykaprerne, og mange, mange andre lignende aktiviteter.

Der er faktisk et veldokumenteret billede af overensstemmelse mellem britiske og saudiske monarkiske operationer, der har direkte forbindelse til 11. september. Fra og med 1985 var Prins Bandar bin Sultan, selv om han var ambassadøren her i Washington, D.C., det personlige mellemlid til daværende premierminister Margaret Thatcher i en meget unik aftale om en byttehandel mellem briterne og saudierne, hvor briterne gennem våbenindustrielskabet BAE Systems leverede diverse former for våben til en værdi af 40 milliarder dollar til Det saudiske Forsvarsministerium. Til gengæld betalte saudierne for dette militærudstyr, og et par meget store bestiktelser, der gik til ledende regeringsfolk i Det saudiske Forsvarsministerium og blev uddelt blandt flere andre saudiske prinser, ved at levere 600.000 tønder olie dagligt, fra 1985, og dette program eksisterer faktisk endnu i dag.

I EIR arbejdede vi lidt med at analysere tallene, og vi fik dernæst en vis afgørende, bekræftende information af Prins Bandar selv. Hvis man ser på den mængde penge, som briterne brugte til at levere disse våbensystemer, og dernæst sammenligner det med de indtægter, der blev genereret af salget af bogstavelig talt en supertanker olie om dagen på spotmarkederne i en periode fra 1985 og fortsættende frem til i dag, vil man finde, at efter at have taget alle disse kendsgerninger i betragtning, var der stadig en del mere end 100 milliarder dollar i finansiering til overs.

I en nylig, sanktioneret biografi pralede Prins Bandar af den kendsgerning, at det særlige forhold mellem det saudiske og det britiske monarki muliggjorde oprettelsen af en række offshore-fonde – sorte fonde, sandsynligvis den største pulje af penge til hemmelige operationer, der nogen sinde er samlet

på en gang. Og disse britisk-saudiske fonde, der blev administreret i fællesskab, gik, som Bandar selv pralede med, til (citat) »krigen mod kommunisme«, hvorved han mente finansieringen af Mujaheddin i Afghanistan, som var en af ynglepladserne for al-Qaeda og alle de andre grupper, som vi nu ser optræde på verdensscenen.

Og i den periode, hvor Bandar og hans hustru således leverede finansiering til de saudiske efterretningsofficerer, der guidede to af hovedflykaprerne i 11. september rundt, modtog Bandar jævnligt bankoverførsler fra Bank of England, i form af hans »mæglersalær« for olie-for-våben-aftalen mellem briterne og saudierne – den hed al Yamamah; de kaldte det »The Dove«, oversat til engelsk fra arabisk. Så Bandars del af dette arrangement var som et minimum 2 mia. dollar i mæglersalær, der kom ind på hans bankkonti i Riggs National Bank. Det var disse penge, der blev sendt af sted for at hjælpe med at finansiere 11. september-flykaprerne.

Dette er alt sammen en del af det, der står i de 28 sider. Vi ved det ikke, fordi vi sneg os ned i kælderens i Capitolbygningen og læste dem; vi ved det, fordi der har været andre redegørelser. For eksempel skrev senator Graham en bog i 2004 med titlen Efterretningsanliggender, og denne bog fortalte om hans oplevelse som formand for Den fælles Kongreskomite til undersøgelse af 11. september, og han fortalte som anekdoter om en del af de afgørende resultater, som dengang fandtes i de 28 sider, som blev bortredigeret af præsident Bush og vicepræsident Cheney, og som fortsat holdes tilsløret af præsident Obama på trods af den kendsgerning, at han, ved mindst to lejligheder lovede familiemedlemmerne, 11. september familiemedlemmerne, ansigt-til-ansigt, at han ville sørge for, at disse sider blev afklassificeret.

Jeg er sikker på, at der er mange andre faktorer inkluderet i disse 28 sider, der drejede sig om spørgsmålet om der var, eller ikke var, netværk, der var involveret i at støtte terroristerne, og hvor pengene til operationerne den 11.

september kom fra. Navnet Saudi Arabien, navne på specifikke, højtplacerede personer i det saudiske monarki og den saudiske regering, står overalt på de 28 sider. Jeg havde, under pressekonferencen onsdag, lejlighed til at bede senator Graham om at give en kort redegørelse af et andet element af 11. september-historien: På baggrund af resultater af undersøgelsen af cellen i San Diego, Californien, hvor de saudiske efterretningsofficerer direkte fremmede flykaprernes aktiviteter og forberedelser, stillede senator Graham spørgsmålet, om der var, eller ikke var, etableret lignende støtteoperationer andre afgørende steder, hvor flykaprerne lavede det forberedende arbejde. Det omfatter steder som Sarasota, Florida, hvor Mohammed Atta og det ene team var under uddannelse og opererede; det omfattede Herndon, Virginia; det omfattede Paterson, New Jersey; og der var andre steder. Men disse fire steder, San Diego, Sarasota, Herndon og Paterson, var afgørende centre for alle forberedelserne og iscenesættelsen af 11. september-operationen.

Senator Graham kommer fra Florida. Han spurgte FBI, på det tidspunkt, hvor han var formand for Den fælles Kongresundersøgelse af alle filer med relation til de undersøgelser, der blev foretaget i Florida, om der var nogen indikation på, at et lignende støtteapparat opererede i dette område. FBI svarede tilbage, gentagne gange, at der ikke var nogen optegnelser, ingen beviser på noget sådant. Mange år senere, grundlæggende set inden for de seneste to år, blev det, gennem arbejde udført af undersøgende journalister, og gennem registreringen af en retssag, anlagt med baggrund i Loven om Informationsfrihed, med nogen forsinkelse opdaget, at jo, der havde faktisk været endnu en støttecelle, denne gang ledet af en meget prominent, saudisk forretningsmand, der var ansat af den saudiske kongefamilie, og hvis hjem ofte blev besøgt af Mohammed Atta og de andre flykaprere. Og minsandten, om ikke FBI sluttelig indrømmede, at de havde over 80.000 siders dokumentation! Denne dokumentation blev tilbageholdt for Den fælles Kongresundersøgelse, blev undertrykt og

mørklagt i et dusin år; og nu, for første gang, undersøger en føderal dommer dette materiale. Dette kaster nu et langt stærkere lys på ikke alene det saudiske, men det anglo-saudiske element af hele 11. september-processen.

Og igen, hvis denne information var kommet ud til offentligheden – kongresmedlemmerne Jones, Lynch og Thomas Massie, der er den tredje medsponsor af lovforslaget for afklassificeringen af de 28 sider, har alle sammen sagt, at efter at have læst de 28 sider – og de har været meget forsigtige med ikke at sige et ord om, hvad de ved om indholdet af disse 28 sider, men de har ret til at komme med deres mening; og i alle tilfælde sagde de, at hele deres syn på de seneste 15 års historie, og endnu længere, var fundamentalt forandret og rystet af det, de havde læst i disse 28 sider.

Nu står vi så her, i begyndelsen af 2015. Vi har netop set det forfærdelige angreb, der fandt sted i Paris, Frankrig, onsdag morgen i denne uge. USA er nu angiveligt i en alliance med Saudi Arabien, Storbritannien og andre lande i Golfstaternes Samarbejdsråd i Den persiske Golf, sunni-lande, for det meste monarkier, der angiveligt fører krig mod Islamisk Stat, ISIS. Men bevismaterialet i disse 28 sider indikerer, at dette anglo-saudiske apparat er kildeudspringet til hele den internationale terrorisme, som vi er blevet konfronteret med i løbet af det seneste dusin år. I stedet for at afsløre den intense og dybe saudiske involvering i 11. september, var alle saudiere, der befandt sig i USA, inklusive medlemmer af bin Laden-familien, de første, der fik lov at gå ombord i kommercielle fly efter angrebet 11. september. I dagene efter 11. september blev hvert eneste af disse mennesker samlet og, ikke sat i fængsel, eller udleveret, men sat på kommercielle fly og bragt tilbage til Saudi Arabien, i sikkerhed for USA's retshåndhævelse.

Så mørklægningen har været vedholdende, og, som senator Graham netop sagde på pressekonferencen, som et resultat af dette var

der et klart budskab: I kan fortsætte ustraffet, for USA vil mørklægge denne britisk-saudiske faktor.

Hændelserne i Paris for et par dage siden er stadig ved at blive undersøgt. Det ville være for tidligt at erklære historien for klappet og klar og hævde, at der er et klart billede af, hvad der stod bag denne operation. Men der er allerede kommet flere ting frem, der er blevet bekræftet og står klart: For det første var de to brødre, der var involveret som attentatmænd på Charlie Hebdos kontor, og som dræbte et dusin mennesker, en del af et netværk, et rekrutterende netværk, et jihadist-netværk, der meget længe har opereret under det britiske monarkis beskyttende paraply. Der er moskéer i London, inklusive Finsbury Park-moskéen, hvor de, der rekrutterede disse to Kouachi-brødre, var baseret og i årtier beskyttet af den britiske krone og britisk efterretningsvæsen.

En af lederne af denne moské, Abu Hamza, blev for nylig, inden for de seneste par år, udleveret til USA og retsforfulgt for sin rolle i visse terroraktiviteter og rekruttering af terrorister, og hovedelementet i hans forsvar ved en amerikansk domstol er, at, mens han var i USA for at rekruttere til al-Qaeda og andre jihadist-grupper, arbejdede han også i hemmelighed for MI5, deres modstykke til FBI. Og der er grund til at tro, at disse påstande har betydelig troværdighed.

På den ene eller anden måde, så har vi her at gøre med et topstyret, anglo-saudisk apparat, der er kildeudspringet til finansieringen, uddannelsen og beskyttelsen af international terrorisme, og så længe, sandheden forbliver skjult for det amerikanske folk, og for hele verden, er der ingen måde, hvorpå vi kan stoppe denne terrorisme; denne terrorisme vil fortsætte, uafbrudt, og dog kan vi, ved simpelt hen at afsløre sandheden, og starte med frigivelsen af de 28 sider, begynde at løse dette problem på den rigtige måde.

Jeg bør tilføje en fodnote: For, flere måneder før angrebene 11. september, præsenterede Executive Intelligence Review et dossier for daværende udenrigsminister Madeleine Albright. Og dossieret opfordrede grundlæggende set Udenrigsministeriet til at overveje, om Storbritanniens regering burde sættes på listen over stater, der sponsorerer terrorisme. [EIR, Vol. 27, nr. 3, 21. jan. 2000; »Put Britain on the List of State Sponsoring Terrorism«; http://www.larouchepub.com/eiw/public/2000/eirv27n03-20000121/eirv27n03-20000121_052-put_britain_on_the_list_of_state.pdf].

Dette dossier, der kan ses på EIR's websides hjemmeside, var udelukkende baseret på regeringsdokumentation, formelle diplomatiske henvendelser, der var registreret hos British Foreign and Commonwealth Office, fra regeringer så forskellige som den egyptiske, russiske, peruvianske, colombianske, indiske – og i hvert enkelt tilfælde lød klagen på det samme. At terrornetværk, der var aktive i alle disse lande, fik beskyttelse på et sikkert sted, logistisk støtte og finansiering af den britiske regering.

I Ruslands tilfælde var der moskéer over hele Det forenede Kongerige, der var brændpunkter for rekruttering for at sende fanatiske jihadist-rekrutter til først at blive uddannet i Afghanistan og Pakistan, og dernæst sendt til Kaukasus-området for at tilslutte sig de tjetjenske netværk, der udførte en blodig terrorkampagne mod Rusland. I Egyptens tilfælde blev den Islamiske Jihad-gruppe, der udførte massakren på turister på de historiske steder i Luxor i Øvre Egypten, kørt fra London af netværk, der blev finansieret og beskyttet af den britiske regering.

Så det spørgsmål, vi har for os med de 28 sider, går videre end til Saudi Arabien. Det går direkte til kernen af karakteren af de imperiemagter, der stadig eksisterer på denne planet. Og vi har derfor, ved at frigive disse 28 sider, og ved at frigive et element af sandheden, ikke alene en

enestående mulighed for at opnå retfærdighed for familierne, for amerikanerne og for alle ofrene for terrorisme i hele verden; men vi lægger også grunden til at få lukket dette apparat ned, én gang for alle. For terrorisme er ikke et »sociologisk fænomen«, det er ikke noget, der styres fra bunden og opefter. Ligesom den internationale narkohandel, så styres det ovenfra og nedefter, og alle veje fører sluttelig tilbage til det, som selv den britiske presse refererer til som »Londonistan«.

EIR: Gorbatsjovs advarsel: Konflikt mellem USA og Rusland ville uundgåeligt blive atomar

11. jan. 2015 – Mikhail Gorbatsjov, Sovjetunionens sidste leder, advarede i et interview, publiceret i *Der Spiegel* den 9. jan., om, at konfrontationen mellem USA og Rusland over Ukraine kunne føre til en storkrig.

»En sådan krig ville i dag uundgåeligt blive til en atomkrig. Hvis der er nogen, hvis mod svigter pga. den forbitrede atmosfære, vil vi ikke overleve det kommende år«, sagde han. »Jeg siger ikke dette henkastet. Dette er virkelig af den største betydning for mig«.

Dette er blot den seneste af Gorbatsjovs højprofilerede advarsler om de potentielle konsekvenser af briternes og NATO's politik over for Rusland – der for nylig har fundet genklang hos toppolitikere i Tyskland, Frankrig og Italien.

Gorbatjov fordømte »tabet af tillid« mellem Rusland og Vesten som værende »katastrofal« og sagde, at båndene må »tøs op«. Gorbatjov anklagede Vesten og NATO for at ødelægge Europas sikkerhedsstruktur ved at udvide sin alliance. »Ingen chef i Kreml kan ignorere noget sådant«, sagde han og tilføjede, at USA ulykkeligvis har været i gang med at etablere et »mega-imperium«.

Gorbatjov angreb også voldsomt Tysklands rolle i den aktuelle krise og mindede samtidig landet om dets egen historie.

»Det nye Tyskland vil have fingrene i alle kagedåserne. Der synes at være mange personer, der ønsker at være involveret i en ny opdeling af Europa«, sagde han. »Tyskland har allerede forsøgt at udvide sin magtindflydelse mod Øst – i Anden Verdenskrig. Har landet virkelig brug for endnu en lektion?«

Gorbatjov fordømte også USA's sanktioner mod Rusland som »forbandet dumme og særdeles farlige«.

Gorbatjov, der i selve post-Sovjet-Rusland er blevet betragtet som et aktiv for europæiske finansgrupperinger snarere end en russisk patriot, var ikke alene om at advare om en potentiel, global katastrofe, hvis Vesten ikke trækker sig fra sit åbenlyse fremstød for regimeskift mod den russiske præsident, Vladimir Putin.

Et »advarelsskud mod Hollandes hoved«

Den franske præsident François Hollande kom med flere skarpe advarsler i sidste uge, der sagde, at en fortsættelse af vestlige sanktioner mod Rusland var en alvorlig fejltagelse og omgående burde droppes. Den 4. januar gav Hollande et interview til en fransk Tv-kanal, i hvilket han advarede om, at den russiske krise ikke er god for Europa. »Sanktioner må stoppes nu«, sagde han til den landsdækkende kanal. To dage

senere gentog han samme krav om at afslutte de anti-russiske narrestreger og specifikt en afslutning af de økonomiske sanktioner, der er mindst lige så ødelæggende for Frankrig, som de er for Rusland.

Den kendsgerning, at terrorister angreb Charlie Hebdos kontorer i Paris blot tre dage senere, var, ifølge en tidligere embedsmand på regeringsniveau, et »advarselsskud mod Hollandes hoved«.

Sidste søndag (11. jan.) gav den tyske landsformand for SPD [Sigmar Gabriel] – der også er vicekansler og økonomiminister i Merkel-regeringen – et interview til *Bild am Sonntag*, hvor han krævede en afslutning på sanktionerne mod Rusland og erklærede, at »vi bør løse Ukraine krisen og ikke tvinge Rusland i knæ«.

Selv Letlands udenrigsminister, der i øjeblikket er den roterende præsident for Den europæiske Union, stod stejlt imod yderligere provokationer mod Moskva. Udenrigsminister Edgars Rinkēvičs rapporterede, at Rusland var villig til at afholde drøftelser om Ukraine for at bringe sanktionerne til ophør. Han opfordrede indtrængende de europæiske ledere til at samles senere på måneden i Astana med præsident Putin og den ukrainske præsident Porosjenko for at færdiggøre en aftale om en arbejdsplan.

De politiske chefer for udenrigsministerierne i Rusland, Ukraine, Tyskland og Frankrig mødtes i Berlin 5. januar, efterfulgt af en telefonsamtale mellem Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov og hans tyske modpart, Frank-Walter Steinmeier. Der er planlagt et møde mellem de fire ministre den 12. januar i Berlin, og der er stadig planer om et topmøde mellem de fire statsoverhoveder for Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraine i Astana, Kasakhstan, en gang i januar. Den 9. jan. var præsidenten for Kasakhstan, Nursultan Nazarbayev, i Berlin, hvor han mødtes med kansler Angela Merkel for at udarbejde de endelige planer for topmødet,

blandt andre presserende sager.

Selv NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, bemærkede efter terrorangrebet den 7. jan. i Paris, at NATO og Rusland har en fælles interesse i at besejre den globale terrorismes svøbe. I en tale i Bayern umiddelbart før et møde med den tyske koalitionspartner CSU's lederskab opfordrede Stoltenberg også til samarbejde med Moskva. Dette var i stærk kontrast til den krigeriske retorik fra hans forgænger som NATO-chef, Anders Fogh Rasmussen.

Den tidligere tjekkiske præsident Vaclav Klaus føjede sin røst til deres, der gør modstand mod faren for krig, ved at erklære, at det ville være »en stor, utilgivelig risiko« at give Rusland skylden for Ukraine krisen.

Krigspartiet vil ikke trække sig

Til trods for denne modstand imod den voksende fare for generel krig, forholdt krigspartiet sig ingeniende tavs.

Den 9. januar besøgte den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk (den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nulands »vor mand Jats«) kansler Merkel i Berlin. I en fælles pressekonference med Merkel afleverede Jatsenjuk en række personlige anklager mod den russiske præsident Putin uden det mindste bevis – inklusive, at Putin skulle have beordret hackingen af den tyske regerings computere, og at han stod bag udsendelsen af »banditter« til Østukraine for at kæmpe mod Kievs regeringsstyrker.

Under denne pressekonference syntes Jatsenjuk direkte at give en undskyldning for Hitler ved at referere til befrielsen af Ukraine og Tyskland ved slutningen af Anden Verdenskrig som en sovjetisk »invasion«. Forsøg på at »forklare« bemærkningerne (som fremkom i verdensmedierne via oversættelse fra ukrainsk

til tysk) talte for døve øren, efterhånden, som ægte statsmænd kom ud med kraftige udtalelser mod Jats' bemærkninger. Den tjekkiske præsident Milos Zeman angreb Jatsenjuk kraftigt som »krigens premierminister« og kom med en kyndig skelnen mellem Jatsenjuk og den ukrainske præsident Porosjenko, der har opfordret til, at statsoverhovederne ved Astana-mødet samles for at bilægge Ukraine krisen. Tyske kilder mener, at Jats' indsats var specifikt rettet mod at ødelægge ethvert fremskridt i de igangværende drøftelser mellem Lavrov og Steinmeier.

I en relateret udvikling meddelte Pentagon i sidste uge planer om at nedlukke 15 amerikanske militærbaser i Europa – på et tidspunkt, hvor den faktiske størrelse af amerikanske militærstyrker i Europa vokser. Listen over baser, der skal lukkes, er centreret i Det forenede Kongerige og Vesteuropa, alt imens væksten helt er i Østeuropa, inklusive den planlagte udstationering af en tankbrigade til et endnu ikke afsløret sted længere mod øst.

Den største fare består i, at det stadig større svælg imellem Moskvas og Washingtons 'beretning' om Ukraine krisen udgør en drivkraft mod krig, og at præsident Obamas fortsatte giftighed mod Putin er en afgørende faktor, der driver konfrontationen.

Rusland har gjort det klart, at oprustningen af dets strategiske styrker er rettet mod at afskrække et vestligt angreb. Pentagonstrateger ser nu i den russiske oprustning i de senere år noget, der er i færd med at skabe et farligt svælg på niveauet for europæisk sikkerhed og strategisk afskrækkelse. Ikke siden den cubanske missilkrise i 1962 har verden befundet sig så tæt på global, atomar konfrontation.

Denne artikel publiceredes første gang i EIR 16. jan. 2015 og er ikke tidligere udgivet på dansk.

Foto: Presidential Press and Information Office.

Tidligere Sovjetleder Mikhail Gorbatsjov lagde ikke fingrene imellem i sin advarsel om, at en konfrontation mellem USA og Rusland kunne føre til atomkrig. Her ses han med præsident Putin i september, 2000.

Schiller Instituttets Ugeavis 3 – 2015 Historisk pressekonference i den amerikanske Kongres – Frankrigs 11. september

Download (PDF, Unknown)

EIR: På randen af Verdenskrig i 2015?

Af Jeffrey Steinberg. 4. jan. 2014 – Festligholdelsen af Nytåret i år skete mod en baggrund af den voksende fare for verdenskrig og bestræber på at forhindre, at en konflikt bryder ud i det tidlige 2015.

Russiske regeringsfolk, inklusive præsident Vladimir Putin og chefen for de væbnede styrker, general Valeriy Gerasimov, gjorde det i erklæringer ved årets slutning og i interviews klart, at Rusland er fuldt ud klar til en strategisk imødegåelse af fremstødet for regimeskift i Moskva, der kommer fra NATO og Obamas Hvide Hus.

Den 29. dec. gav general Gerasimov, i et interview med *Rossiya 24 TV*, et overblik over Ruslands fremskridt i eftersynet af sin strategiske atomstyrketriade, med testaffyring af en ny generation mobile, landbaserede ICBM'er og udstationeringen af tre nye atombevæbnede ubåde af Borei-klassen til den nordlige flåde.

Han sagde, at den strategiske modernisering er en topprioritet, der er i overensstemmelse med den nye, russiske militærdoktrin, som netop er blevet udstedt. I nummeret fra 24.-30. nov. af Det russiske Forsvarsministeriums magasin *Militær Tænkning* var der en lang artikel med overskriften »Politisk teknik for farvede revolutioner – Hvordan man holder dem i skak«, som gentog den russiske militærkommandos vurdering, at vestlige magter er engageret i en krigsform for det 21. århundrede med regimeskift, baseret på anstiftelse af »styret kaos« med henblik på at vælte regeringer, især inden for området af CSTO (Collective Security Treaty Organisation; Organisationen for en fælles sikkerhedsaftale), inklusive Rusland.

Faren for krig, som drives frem af nedsmeltningen af det transatlantiske finanssystem, blev ligeledes markeret af Willy Wimmer, den tidligere nationale sikkerhedsrådgiver til Tysklands Kristendemokratiske Union, i en strategisk analyse med titlen, »Vil det hele eksplodere i 2015?«. Wimmer peger her på flere faktorer, der kunne udløse dette: udsigten til en græsk udtræden af euroen; Londons afkobling fra EU; Le Pens overtagelse i Frankrig; og Obamaregeringens etablering af Ruslands »fjendestatus som institution«. Wimmer nævnte Cecil Rhodes' britiske imperietradition som drivkraften bag den

aktuelle krigsfare.

Et ekko af Wimmers advarsler kom fra Pat Buchanan, der den 2. jan. på antiwar.com skrev og spurgte: »Ligger krig i kortene for 2015?«. Buchanan nævnte den nylige vedtagelse i Kongressen af HR 758, en provokation mod Rusland, og præsident Obamas sanktioner mod Moskva, som fremstød for krig. Han advarede om, at Kongressen sandsynligvis vil vedtage levering af våben til Kiev, og dette kunne udløse en barsk, russisk militærrespons.

Er nogen ved at få kolde fødder?

Obamaregeringen har bebudet sanktioner mod fire russiske regeringsfolk under Magnitsky-loven, hvilket forårsagede en kraftig fordømmelse fra det Russiske Udenrigsministerium, der advarede om, at sådanne fjendtlige handlinger kunne ødelægge ethvert russisk samarbejde med Washington om afgørende vigtige spørgsmål, som P5+1-forhandlingerne med Iran, samt de igangværende, russiskledede bestræbelser på at nå frem til en politisk løsning på den fire år lange syriske konflikt, der har forårsaget fremkomsten af Islamisk Stat.

Truslen om umiddelbart forestående krig er blevet så udtalt, at nogle af de ledende krigsprovokatører er ved at blive bange og advarer om faren. Den tidligere ukrainske præsident Viktor Jusjenko, der blev installeret i midten af 2000-årene under første fase af den Orange Revolution, sagde i et interview i slutningen af december, at 60 % af det ukrainske folk er modstandere af den aktuelle regerings politik med at integrere landet i EU og NATO.

Selv Adrian Karatnycky, den tidligere chef for Freedom House og nuværende direktør for Det atlantiske Råds Ukraine i Europa Taskforce, advarede om, at Sektor Højre og hardcore anti-russiske, ukrainske oligarker, der finansierer de ekstremistiske bander, udgør en trussel mod Ukraines sikkerhed og omgående må bringes under kontrol.

Nogle forsøg på modstand

Selv, mens Wall Street og London driver verden hen imod en strategisk konfrontation, der kunne føre til termonuklear krig og udslettelse, er der visse tegn på modstand. Ved årets slutning afholdt udenrigsministrene fra Rusland, Ukraine, Tyskland og Frankrig en telefonkonference, der havde til formål at genstarte Minskdrøftelserne fra september 2014 for at bilægge krisen i Ukraine. De fire ministre blev enige om, at det var nødvendigt, at Kontaktgruppen omgående trådte sammen igen, og der rapporteres om flere forestående møder i begyndelsen af januar, i Berlin og i Astara, Kasakhstan, for at genoplive indsatsen.

Som et tegn på russisk velvilje for at fremme nedtrapningen af Ukraine-krisen har præsident Putin meddelt, at Rusland ville begynde at levere 500.000 tons kul om måneden til Ukraine – uden forudbetaling. Rusland arbejder også på at være vært for en forhandlingsrunde i Moskva i januar måned for den syriske opposition, inklusive både indenlandske grupperinger og grupperinger med base i udlandet, sammen med repræsentanter for regeringen. Viceudenrigsminister Alexander Bogdanov har ledet denne indsats efter både at have besøgt Damaskus og Ankara (hvor oppositionsgrupperne har hovedkvarter). Russerne har lagt pres på præsident Bashar al-Assad for at engagere sig fuldt ud i dialogen med oppositionen; Rusland har indflydelse, fordi Assad har bedt Moskva om 10 mia. dollar i nye lån.

Egypten og Iran har indikeret deres villighed til at samarbejde i den syriske fredsbestræbelse. Og den amerikanske udenrigsminister John Kerry har bevaret en tæt kontakt med den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov om både Syrien og Ukraine, selv om det ikke står klart, om Kerry har nogen opbakning fra præsident Obama og dennes inderkreds i Det hvide Hus til dette diplomatiske initiativ.

Foto: Den russiske præsident Vladimir Putin holder sin årlige Tale til Nationen 4. dec. 2014

EIR: Hamiltons New York

9. jan. 2015 – Se ikke hen til Washington, D.C., for lederskab i den intensiverende politiske krise i USA. Nationens hovedstad er endnu engang centrum for Konføderationen, en rede af bøller, sykofanter og særinteresser, der kontrolleres af Wall Street. Se i stedet hen til New York City, mere specifikt Alexander Hamiltons New York City.

New York City var den politiske smeltedigel, hvortil den unge Alexander Hamilton som teenager netop var ankommet fra De vestindiske Øer i begyndelsen af 1770'erne med den faste beslutning, at han ville skabe historie. Her, i samarbejde med andre patrioter, og i brutal, politisk kamp mod agenter for Den britiske Krone, modnedes hans geni, og han udviklede sine idéer om politisk økonomi, på basis af hvilke Den amerikanske Forfatning og den unge nation er baseret.

I en vis forstand var disse idéer ikke nye. Hamiltons videnskabelige synspunkt kan identificeres som tilhørende den tyske filosof-videnskabsmand Gottfried Wilhelm Leibniz, der igen var fortsættelsen af renæssancetraditionen efter Nicolaus Cusanus og Johannes Kepler – i modsætning til John Lockes, Isaac Newtons, David Humes og Thomas Hobbes elendige sociale kontrakt. Hamilton hævdede, at Naturlig Lov dikterede, at

menneskeheden dedikerede sig til det, Leibniz ville have kaldt »lykkens videnskab«, og skabte et politisk system, der bragte mennesker sammen for at opfylde dette formål.

New York City udgjorde en naturlig base for disse idéer. Efter syv års britisk besættelse under Revolutionskrigen var byen ved at vende tilbage til sit livlige handelsliv og under hastig vækst, og tiltrak immigranter, der søgte en chance for at deltage i verdens første, virkeligt republikanske samfund, fra hele verden. Da Hamilton ledede kampen for vedtagelse af Forfatningen i 1787-88, kunne han regne med støtte fra tusinder af håndværkere og specialhåndværkere, som i hans økonomiske vision så den fremtid, som de trængte efter for sig selv og deres efterkommere.

Højdepunktet af denne støtte blev vist under en usædvanlig demonstration om morgenen den 23. juli 1788 for at støtte den nye, amerikanske Forfatning. Fem tusind mænd og drenge, der repræsenterede henved 60 fag og professioner, kom, alle iført kostumer og ledsaget af farverige vimpler og bannere, der udråbte den lykke og rigdom, der ville følge i kølvandet på en stærkere, national union. Processionen blev anført af »Frihedens geni« Christoffer Columbus. Håndværkere dominerede de første otte divisioner i marchen, efterfulgt af advokater, købmænd og præster – som vidnede om ikke blot den dybtgående støtte til Forfatningen blandt arbejdere, men også betydningen af de organiserede fagområder i byens samfundsliv efter Uafhængigheden. Efterhånden, som processionen bevægede sig gennem byens centrum, så man, højt hævet over alle andre udstillinger, det Føderale Skib Hamilton. En nedproportioneret fregat med 32 kanoner, 27 fod lang, blev trukket af et forspand på 10 heste. Et banner tæt ved fra skibstømmerne proklamerede:

»Ved dette føderale skib vil vore erhverv genoplives/
og købmænd og skibsbyggere og tømrere vil trives«.

LaRouche-bevægelsen er i øjeblikket engageret i et fremstød for at mobilisere for genoplivelsen af Hamiltons syn på USA, og for at få Amerika til at tilslutte sig andre nationer, der nu vedtager dette syn for deres eget land. New York City er centrum for denne nationale kamp om at dumpe Hamiltons fjender på Wall Street – og genopbygge nationen. Gå med i kampen.

Forslag til fordybelse:

 [Lyndon LaRouche: Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi](#)

Hvorfor USA må gå med i BRIKS: IV: Et nyt system: Menneskets fremtid som en Vernadskij-art

Menneskeheden er ikke, i sin natur, begrænset af ydre miljømæssige, planetariske eller endda interplanetariske grænser. På et hvilket som helst stadium af den menneskelige arts udvikling vil der være visse grænser, men disse grænser skal kun associeres med dette særlige stadium, og ikke med grænser for menneskeheden i sig selv. Grundlæggende set er mennesket den eneste, levende art, der definerer sine egne grænser, som det dernæst besejrer og erstatter med nye gennem en kontinuerlig proces med successive, revolutionerende, videnskabelige og kulturelle fremskridt.

Hvorfor USA må gå med i BRIKS:

**II: Imperiesystemet er dødt
og må nu fjernes**

**III: Konkrete muligheder for
USA's tilslutning til BRIKS**

Fusionsteknologier vil også være af afgørende betydning for at forsvare Jorden mod farlige asteroider og kometer, en udfordring, som russiske regeringsfolk på højeste niveau gentagne gange har rejst som et spørgsmål, Rusland og USA burde samarbejde om at løse. Ikke alene har menneskeheden ikke noget eksisterende eller demonstrerede forsvar mod potentielt farlige asteroider eller kometer, men vi ved heller ikke engang, hvor det store flertal af asteroiderne i vores umiddelbare nabolag befinder sig, som det ganske klart demonstreredes af den overraskende eksplosion af en lille asteroide over Tjeljabinsk, Rusland, i februar 2013.

PRESSEMEDDELELSE: Amerikanske kongresmedlemmer kræver, at Obama offentliggør de 28 hemmeligstempledde sider af Kongresundersøgelsesrapporten om 11. september-angrebene og Saudi Arabiens rolle; øget pres på Senatet

7. jan. 2015 – Behovet for omgående at offentliggøre de bortredigerede 28 sider om finansieringen af 11. september-angrebene, fra Den fælles Kongresundersøgelse af Efterretningsaktiviteterne før og efter terrorangrebene den 11. september, 2001, var emnet for en slagkraftig pressekonference på Capitol Hill i Washington i dag. Begivenheden var sponsoreret af kongresmedlemmerne Walter Jones (R-NC) og Stephen Lynch (D-MA), der den 6. januar genfremsatte deres resolution, der kræver, at præsident Obama ophæver hemmeligstemplingen af de sider i rapporten, der først blev hemmeligstemplet af George W. Bush. Resolutionen er nu fremsat for Kongressen som H Res 14. (se congress.gov)

Pressekonferencens taler var tidligere amerikanske senator Bob Graham (D-FL), der sad som en af formændene i Undersøgelseskomiteen, og som i de sidste 12 år har kæmpet for at få siderne frigivet.

Sammen med Jones, Lynch og Graham på podiet stod også familiemedlemmer til ofre for 11. september: Terry Strada, medformand for 11. september-familier og overlevende forenet for retsforfølgelse af terrorisme; Sylvia Carter, søster til et 11. september-offer i Pentagon; og Abraham Scott, ægtemand til et 11. september-offer i Pentagon. De talte alle med stor kraft om det længst forsinkede behov for fuld afsløring, sandhed og retfærdighed for de overlevende og ofrene og det amerikanske folk.

Den kendsgerning, at et stort terrorangreb, angiveligt udført af muslimske ekstremister, havde fundet sted i Paris den samme dag, gjorde, at deltagernes krav blev en endnu mere påtrængende nødvendig hastesag – som både kongresmedlem Jones og senator Graham påpegede.

Ødelæggende konsekvenser

I sine bemærkninger skitserede senator Graham tre ødelæggende konsekvenser af den manglende frigivelse af de 28 sider: 1) fornægtelse af sandheden; 2) fornægtelse af juridisk retfærdighed; og 3) en svækkelse af USA's nationale sikkerhed. Senator Graham krævede, at præsident Obama levede op til »Lincoln-standarden«, hvorved præsident Lincoln gjorde alle budskaber, der blev sendt til Udenrigsministeriet under Borgerkrigen, til et spørgsmål om offentliggørelse. Efter krigen forfulgte den amerikanske regering dette og krævede den britiske regering til ansvar for at hjælpe og tilskynde Konføderationen (Sydstaterne). Der blev sluttelig betalt skadeserstatning til USA for dette forræderi.

Senator Graham forklarede:

»Endnu et eksempel fra Borgerkrigen: Briterne havde underskrevet en neutralitetsaftale med USA, der sagde, at de ikke ville være involverede i Borgerkrigen. Man fandt siden hen ud af, at deres skibsværfter havde bygget militærskibe

til Konføderationen. Da krigen sluttede, glemte USA ikke; det lod ikke de negative effekter af Storbritanniens forræderi ligge. De forfulgte snarere sagen, og sikrede sluttelig en anerkendelse af, hvad briterne havde gjort, samt en vis kompensation for konsekvenserne af deres handlinger. Hvilken forskel mellem den måde, hvorpå dette land så sig selv som en stolt forsvarer af retfærdighed for sine borgere, og så det, vi oplever i dag.«

Graham sluttede med følgende bemærkninger:

»Jeg vil i dag gøre dette til en sag, at der findes en trussel til den nationale sikkerhed gennem at fornægte afsløring, og vi så endnu et kapitel af dette i dag i Paris. Her er nogle kendsgerninger: Saudierne ved, hvad de gjorde. De er ikke personer, der ikke er klar over konsekvenserne af deres regerings handlinger. For det andet, så ved saudierne, at vi ved, hvad de gjorde! Der er nogen i vores regering, der har læst disse 28 sider; nogen i regeringen har læst alle de andre dokumenter, der hidtil har været mørklagte. Og det ved saudierne.«

»Hvad tror man, saudiernes holdning ville være, hvis de vidste, hvad de havde gjort, vidste, at USA vidste, hvad de havde gjort, og de også ser, at USA har indtaget en holdning med enten passivitet, eller ligefrem fjendtlighed over for at lade disse kendsgerninger blive kendt af offentligheden? Hvad ville den saudiske regering gøre under denne omstændighed, som er præcis, hvor de har befundet sig i mere end et årti?«

»Jamen, for det første har de fortsat, og muligvis accelereret, deres støtte til en af de mest ekstreme former for islam, Wahhabisme, over hele verden, i særdeleshed i Mellemøsten. Og for det andet, har de støttet deres religiøse iver, gennem finansiel eller andre former for støtte til de institutioner, der ville udføre disse ekstreme former for islam. Disse institutioner inkluderer moskéer,

madrassaer (muslimske skoler) og militær. Al-Qaeda var en skabelse af Saudi Arabien; de regionale grupper, såsom al-Shabaab, har i vid udstrækning været skabelser af Saudi Arabien; og nu er ISIS den seneste skabelse!«

»Og jo, jeg håber og har tiltro til, at USA vil knuse ISIS, men hvis vi tror, at det er definitionen på sejr, så er vi meget naive! ISIS er en konsekvens, ikke en årsag – det er en konsekvens af spredningen af ekstremisme, først og fremmest af Saudi Arabien, og hvis det knuses, vil de etablere, finansiere og støtte en anden institution til at udføre missionen.«

»Så konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien har været, at vi har tolereret denne række institutioner, voldelige, ekstreme og ekstremt skadelige for området i Mellempøsten, og en trussel mod verden, som vi så det i morges i Paris.«

»Jeg slutter derfor med at sige: dette er et meget vigtigt spørgsmål. Det kan synes uaktuelt for nogle, men det er lige så aktuelt som de hovedoverskrifter, vi læser i dag. Det er et spørgsmål, der vedrører kernen af USA's kontrakt med sin befolkning, at befolkningen giver regeringen troværdigheden og støtten til at regere; regeringen giver befolkningen den information, på baggrund af hvilken de kan foretage gode bedømmelser af det hensigtsmæssige i regeringens handlinger. Det er lige så fundamentalt som retfærdighed for vort folk, der har lidt så meget gennem denne onde forening af ekstremisme og en meget magtfuld nationalstat. Og det er USA's befolknings sikkerhed.«

»Jeg takker endnu engang kongresmedlemmerne for deres lederskab. Jeg håber, at en bølge af andre kongresmedlemmer, der anerkender vigtigheden af dette spørgsmål, snarest vil slutte sig til dem. Og så, at USA's præsident endelig vil erklære, at han vil vedtage Lincoln-standarder med fuld afsløring og forlade sig på det amerikanske folks

intelligens og dømmekraft og patriotisme til at beslutte, hvad det hensigtsmæssige handlingsforløb bør være.«

Senatet må tage skridt til handling

Mens alle talerne krævede, at præsidenten handler nu, sigtede kongresmedlem Jones særligt på det amerikanske Senat og insisterede på, at senatorerne omgående måtte tage skridt til at introducere en lignende resolution (som den i Repræsentanternes Hus, -red.), med krav og ophævelse af hemmeligstemplingen. Hans, og Grahams og Stradas, ord vil give kraftig genlyd i Capitol i de kommende dage. Han sagde:

»Vi har fremlagt denne resolution som en opfordring til præsidenten om at gøre det, der er det rigtige for det amerikanske folk og familierne til ofrene for 11. september. Senator Grahams tilstedeværelse her er absolut, absolut, hvad vi har brug for, for at få Senatet til at slutte sig til os med en overensstemmende resolution i Senatet, samt afholde en pressekonference, og lad os lægge pres på præsidenten.

Jeg ved ikke, efter jeg havde læst disse 28 sider, hvorfor der er nogle, der tøver med at frigive de 28 sider. Steven Lynch og jeg – og jeg har en kopi af dette brev, hvis I vil have det, før I går hjem i dag – skrev et brev til præsidenten i april og bad om at frigive informationen. Han har, ved to forskellige lejligheder, sagt til familierne, jeg vil frigive de 28 sider. Det har stået i pressen!

Vi skrev et brev til ham i april, hvor vi bad ham venligst frigive informationen. Indtil dags dato har vi ikke modtaget noget svar. Vi har ringet til Det Hvide Hus mange gange. Dette er, hvad de har svaret: 'Vi arbejder på et svar. Vi må lade de forskellige afdelinger se på svaret.'

Tiden er inde til, at Senatet slutter sig til

Repræsentanternes Hus, og slutter sig til det amerikanske folks, og 11. september-ofrenes familiers, ønsker.«

Pressekonferencen var velbesøgt, med reportere og/eller kamerafolk fra CNN, Fox News, US News og World Report, Newsweek, Daily Beast, New York Times, ABC, NBC, Huffington Post, National Review og flere websider med relation til 11. september, inklusive 28pages.org og hr428.org.

Schiller Instituttets Ugeavis 2 – 2015: USA og Europa må tilslutte sig BRICS-initiativet – Frygt for, at 'anti-system' partiers valgsejr i Grækenland vil smitte i hele EU

Download (PDF, Unknown)

EIR FOKUS 2. januar 2015: Gå med i BRIKS, eller stå over for Wall Street-krak og krig.

Af EIR's redaktører

29. dec. 2014 – Et nyt system for økonomiske og strategiske relationer mellem suveræne nationer, centreret omkring BRIKS og deres allierede, er klar til at dominere verden i 2015. Dette nye arrangement holder i sin hånd løftet om at befri verden for Det britiske Imperiums, og dets satrapiers, inklusive Saudi Arabien, Wall Street og USA's nuværende præsidentskab, barbariske kvælertag.

Download (PDF, Unknown)

PRESSEMEDDELELSE
fra Executive Intelligence
Review:
Talsmand for inter-oceanisk

kanal i Nicaragua til EIR: Europa og USA må tilslutte sig BRIKS-initiativet

29. dec. 2014 – Dr. Telémaco Talavera, dekan ved Nicaraguas Landbrugsuniversitet og talsmand for Kommissionen for den store inter-oceaniske kanal i Nicaragua, opfordrer USA og Europas nationer til at gå med i BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) og deltage i opbygningen af en ny verdensorden, der er baseret på udvikling, fred og respekt for national suverænitet. I et langt interview den 20. december med Gerardo Castilleja fra EIR's kontor i Mexico City, blev dr. Talavera spurgt om Schiller Instituttets appel, som cirkuleres internationalt af LaRouche-bevægelsen og andre, »USA og Europa må have modet til at afvise geopolitik og i stedet samarbejde med BRIKS«, svarede dr. Talavera:

»Jeg ville sige, at ikke alene kan de gå med; jeg ville sige, at de skal tilslutte sig dette initiativ. For vi kan ganske enkelt ikke længere leve i en verden med konfrontationer. Vi må virkelig se til, at fornuften med respekt for suverænitet, selvbestemmelse, folkenes frihed til at have deres egne anskuelser og deres egne økonomiske og sociale visioner, er herskende i verden.«

Talavera forklarede:

»BRIKS er en voksende kendsgerning, en gruppe af fremvoksende lande med stort potentiale i verden, som spiller en vigtig rolle, og som ikke kan skubbes til side, ikke bør skubbes til side. BRIKS bør ikke ignoreres eller undervurderes af USA og Europa, for ellers vil det virkelig tid efter anden give bagslag mod dem. For dette er en realitet, der er på vej frem.

Så jeg mener virkelig, at vi må sætte en stopper for den

imperialistiske anskuelse, dette arrogante synspunkt om at eje verden, og at alle andre må ligge ved deres fødder eller være underkastede. Og vi må i stedet fremme relationer, der består i samarbejde, respekt i hele verden, uanset specifikke aspekter og naturlige og nødvendige forskelle i kultur, politik, religion osv. Så hele verden virkelig kan gøre fremskridt hen imod et samfund, der har lavere fattigdomsniveauer, lavere niveauer af marginalisering, lavere niveauer af miljøødelæggelse, mere fred – en fred inden for rammerne af respekt, men med en forståelse af fred som værende ikke blot fraværet af væbnet kamp, men virkelig som den respekt, der må findes mellem folkeslag og lande ... Europa og USA ikke alene kan, men må fortsætte med at skifte over til at fremme fred og ikke anse sig selv for at være verdens ejere, der står over selveste suveræniteten, selvbestemmelsen eller anskuelserne hos andre folkeslag og lande.«

Schiller Instituttets resolution om at gå med i BRIKS er blevet underskrevet af flere end 100 prominente politikere, forretningsfolk, akademikere, videnskabsfolk og kunstnere fra 20 lande i hele verden. Hele teksten, samt listen over dem, der hidtil har skrevet under, kan findes på <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2702>

Interviewet

Under hele interviewet talte Talavera med EIR med bemærkelsesværdig optimisme om de mange udfordringer og muligheder, der byder sig med konstruktionen af den 278 km lange, store inter-oceaniske kanal, som Nicaragua er begyndt at bygge i partnerskab med det kinesiske selskab HKND.

Om uddannelse:

»I samråd med universiteter i dette område, såsom Panamas Internationale Maritime Universitet, Panamas Teknologiske

Universitet, [universiteter i] Spanien og verden, og ikke blot i Kina, beskæftiger vi os virkelig med de nye udfordringer inden for uddannelse på alle niveauer, men især inden for højere tekniske uddannelser. Vi har talt om at tilbyde 355 nye uddannelser ... som vil blive nødvendige i Nicaraguas nye økonomiske, videnskabelige og teknologiske dynamik.«

Om den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud om et »win-win«-samarbejde omkring den Nye Silkevej:

»Verden lever i en virkelighed, der er anderledes i forhold til den Kolde Krigs tid ... Vi er gået fra geopolitik, der dominerede verden under den Kolde Krig, og til 'geo-økonomi' ... Disse store projekter kan blive drivkraften i aspekter af verdensøkonomien. For eksempel vil den Store Nicaraguanske Kanal ... reducere tiden for transport af eksport- og importprodukter. Den vil reducere omkostningerne, fordi afstanden er forkortet, men også, fordi man vil blive i stand til at bruge de store, mere effektive skibe, der nu bygges ... Disse store projekter er en strategisk vision af transformation ... de er med til at stimulere andre store projekter, der er blevet lanceret i verden.«

Om ungdommen:

»Ungdommen udgør potentialet til at opbygge, til at bygge, men de står også over for en stor risiko for at gå ad veje, der fører dem til at gøre sig selv, deres familier og samfundet fortræd ... Det er Nicaraguas strategi at styrke denne vision, denne dynamik, det initiativ, der er karakteristisk for ungdom, så de kan blive drivkraften i transformationen. Og som jeg siger til dem, at de ikke alene skal være Nicaraguas fremtid, men også Nicaraguas nutid, og fremtid ... Og nu er de unge i Nicaragua en fundamental drivkraft for transformation ... for vi har i stort mål unge mennesker med denne dynamik, denne kraft, der føler håb, muligheden for at blive aktører, at blive hovedpersoner i en

social transformation. Og det giver deres liv mening ... [De har] kreativiteten, innovationen til at kunne sige: 'Vi unge vil blive skabere, vi er skabere af et bedre samfund for os selv, vore familier og samfundet.'«

Dr. Talavera sluttede sit interview med EIR, der kan læses både på engelsk og spansk på www.larouche.com og www.larouche.com/spanish, med en appel til befolkningen i USA:

»I er et folk, der har en betydningsfuld, historisk mulighed for også at bidrage til økonomisk, social og menneskelig transformation, og gøre det med respekt, med respekt for de enkelte folkeslags og det enkelte menneskes værdighed; I har virkelig muligheden ... Lad os gå frem sammen med respekt.«

Schiller Instituttets Ugeavis 1 – 2015 :

Ting, vi ikke har drømt om, ligger foran os:

Lyndon og Helga Zepp-LaRouche taler på konference i Dubna, Rusland, den 22. dec. 2014

Download (PDF, Unknown)